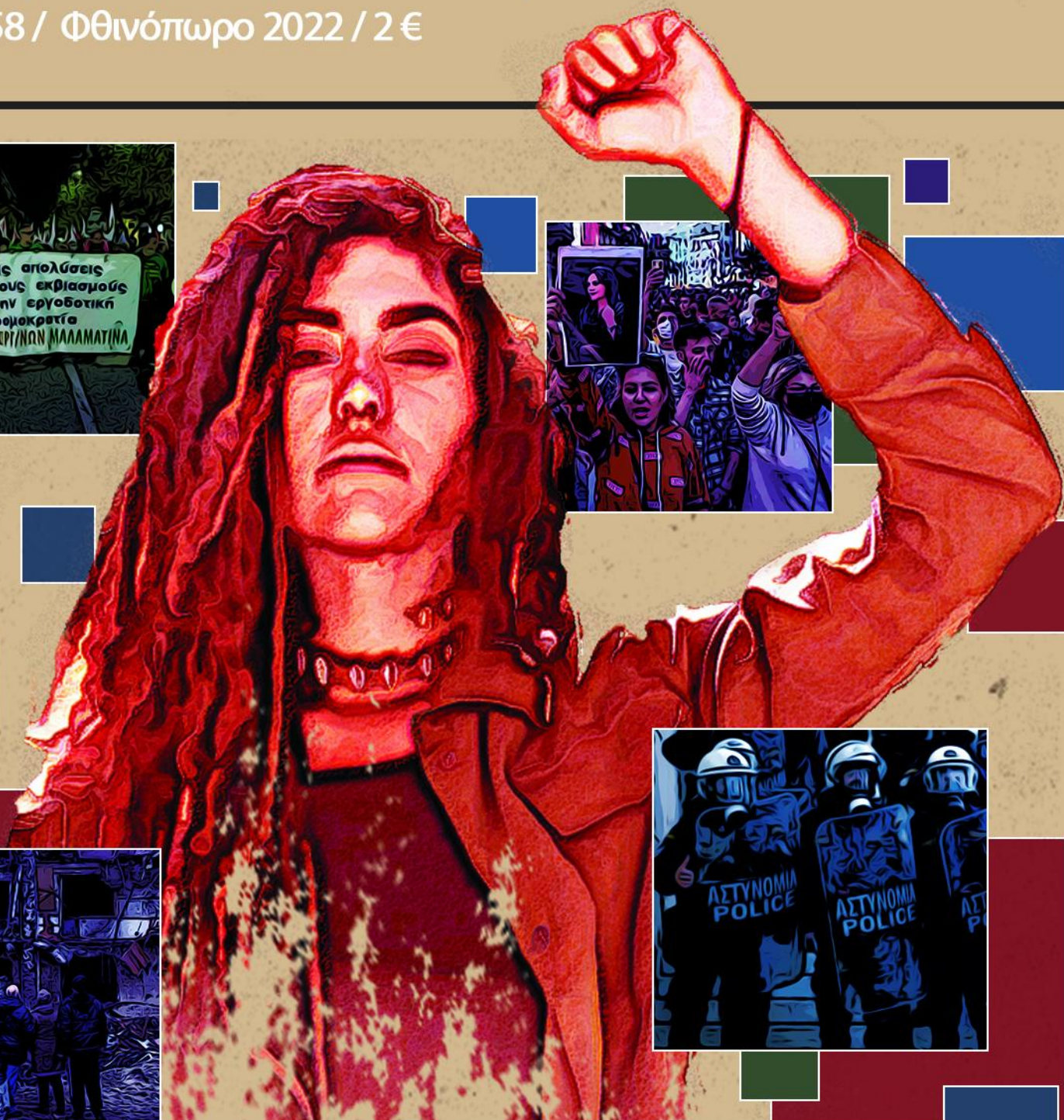

ένανυσμα

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων

Τεύχος 58 / Φθινόπωρο 2022 / 2 €

φτώχεια - ανεργία - πόλεμος

ΑΥΤΗ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΑΕΙ

Η κρίση του συστήματος για ακόμα
μία φορά φορτώνεται στις πλάτες μας

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΙΤΙΣΗ

Ενέργεια, νοίκια, τρόφιμα και είδη
πρώτης ανάγκης όλο και αυξάνονται
Μας λένε πως όποιος δεν
προσαρμόζεται, πεθαίνει

ΣΤΕΓΑΣΗ

Χτυπάνε το δικαίωμα σε δωρεάν σίτιση,
στέγαση και μετακίνηση
Αλλά αυτά δεν είναι «παροχές»...

ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ

ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ
και πρέπει να τα διεκδικήσουμε!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ 58
ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2022

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

«Στην κοινωνία που σαπίζει, η νεολαία δε χωρά
πουθενά» (Σελ. 11-14)

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

- Πανεπιστημιακή Αστυνομία (Σελ. 4-5)
- Νέος νόμος-πλαίσιο (Σελ. 6-7)
- Συμβούλια διοίκησης (Σελ. 8)
- Άρθρο Μαθητικής Αντίστασης (Σελ. 9)
- Ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός (Σελ. 15)
- Απεργία Μαλαματίνα (Σελ. 16-17)
- Πόλεμος στην Ουκρανία (Σελ. 18)

ΣΤΗΛΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

- Για το Μουντιάλ (Σελ. 10)
- Εξέγερση στο Ιράν (Σελ. 19)
- Προσφυγικό (Σελ. 22)

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

- Ζαν-Λυκ Γκοντάρ (Σελ. 20-21)

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των
Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ-ΤΕΙ
Αθήνα

βιβλιοκαφέ «Εκτός των Τειχών»,
Γραβιάς 10-12
www.agonistikeskiniseis.org

Θεσσαλονίκη
χώρος νεολαίας και πολιτισμού Σφεντόνα,
Συγγρού 24
<http://resistenciaelotta.blogspot.gr>

Γιάννενα
Αριστερό ΣΤΕΚΙ Νεολαίας,
Κουγκίου 23
<http://agonkiniseis-ioa.blogspot.gr>

Ξάνθη
Ρωγμή. Αριστερός χώρος σκέψης και δράσης,
Μ. Βόγδου 20
<https://rogmixanthi.blogspot.com/>

Ηράκλειο, Κρήτη
Ζάλο. Αριστερός χώρος πολιτικής και πολιτισμού
Χαριλάου Τρικούπη 21
<https://zalosteki.blogspot.com/>

Καθώς και σε Πάτρα, Βόλο, Αλεξανδρούπολη και
άλλες περιοχές στα τραπεζάκια των
Αγωνιστικών Κινήσεων
Εθνική Τράπεζα, αρ. λογ: 771/743100
IBAN: GR6301107110000071174310079

EDITORIAL

Η περίοδος που διανύουμε διαμορφώνεται από τον πόλεμο, την ακρίβεια αλλά και την πολύπλευρη επέλαση του συστήματος στα δικαιώματα και στις κατακτήσεις των λαών παγκοσμίως.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία φέρνει όλο και πιο κοντά το ενδεχόμενο μιας πιο διευρυμένης αντιπαράθεσης, ενώ έχει μπει στη συζήτηση το ενδεχόμενο χρήσης πυρηνικών όπλων. Η λήξη του πολέμου δεν διαφαίνεται, καθώς ούτε η Ρωσία ούτε οι ΗΠΑ πρόκειται να παραμερίσουν τα συμφέροντά τους στην περιοχή. Η Ελλάδα έχει άμεση εμπλοκή σε αυτόν τον άδικο πόλεμο. Η αξιοποίηση των νατοϊκών βάσεων της Σούδας και της Αλεξανδρούπολης και η αποστολή πολεμικού εξοπλισμού στην Ουκρανία μας θέτει άμεσα σε κίνδυνο!

Την ίδια στιγμή η ακρίβεια που εντάθηκε ραγδαία από την πανδημία και τον πόλεμο τσακίζει τις λαϊκές οικογένειες. Οι φοιτητές που εργάζονται πολλαπλασιάζονται, ενώ το κόστος φοίτησης ανεβαίνει και οι αυξήσεις στα νοίκια, το ρεύμα και τα τρόφιμα είναι δυσβάστακτες. Η δωρεάν σίτιση, στέγαση, μετακίνηση και συγγράμματα διαρκώς βρίσκονται υπό αμφισβήτηση, παρέχονται σε λίγους. Η τριτοβάθμια εκπαίδευση τείνει να γίνει ένα άπιαστο όνειρο για τα παιδιά από φτωχά και λαϊκά στρώματα.

Η εφαρμογή του νόμου Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη και του νέου νόμου πλαίσιο έχει ξεκινήσει! Ήδη χιλιάδες μαθητές έχουν αποκλειστεί από την είσοδό τους στην τριτοβάθμια εκπαίδευση λόγω της Τράπεζας Θεμάτων και της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής. Μαζί με τις διαγραφές και την εντατικοποίηση των σπουδών μας διαμορφώνεται μία εκπαίδευση όλο και πιο ταξική. Η διάσπαση των πτυχίων και η απόσπαση από αυτά επαγγελματικών δικαιωμάτων, όπως το δικαίωμα στη διδασκαλία για τους αποφοίτους καθηγητικών σχολών, γίνονται ώστε να μας προσαρμόσουν στις ανάγκες και τις μαύρες συνθήκες της αγοράς εργασίας.

Προκειμένου να εφαρμοστεί η αντιλαϊκή πολιτική τους και να μην υπάρξουν αντιδράσεις προσπαθούν να μας τρομοκρατήσουν και να καταστείλουν τους αγώνες μας! Για αυτό εφαρμόζουν τον νόμο για την απαγόρευση των διαδηλώσεων και βάζουν τα ΜΑΤ και την ΟΠΠΙ μέσα στα πανεπιστήμια, ενώ εξαπολύουν απειλές για πειθαρχικά και διαγραφές με κάθε ευκαιρία. Παράλληλα, προσπαθούν να βάλουν χέρι στους φοιτητικούς συλλόγους και τα όργανά τους δημιουργώντας τα αντιπαραθετικά σε αυτούς και απολύτως ελεγχόμενα Συμβούλια Φοιτητών.

Φοβούνται τους αγώνες μας και για αυτό τους χτυπάνε! Αυτό δείχνουν το ξύλο και τα χημικά που πέφτουν σε όλες σχεδόν τις τελευταίες διαδηλώσεις, η εγκατάσταση των δυνάμεων καταστολής στα Πανεπιστήμια και η άγρια καταστολή που δέχονται οι εργατικοί αγώνες που ξεσπούν, όπως γίνεται τώρα στην απεργία της Μαλαματίνα.

Εμείς τη δύναμή μας μπορούμε να την βρούμε μόνο μέσα από τη μαζικοποίηση των συλλογικών μας οργάνων και τη δημιουργία εστίων αντίστασης στα σχολεία, τις σχολές και τους εργασιακούς χώρους.

- Το μέλλον μας θα κριθεί στον αγώνα!
- ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό
- ενάντια στον σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα
- ενάντια στην επίθεση στο δικαίωμα στην εκπαίδευση

Πανεπιστημιακή Αστυνομία: Η θωράκιση του συστήματος με το χτύπημα του ασύλου, δεν πρέπει να περάσει!

Ε.Κ. (Αρχιτεκτονική Βόλου)
Κ-Δ.Ν. (ΗΜΜΥ Βόλου)

Δύο χρόνια μετά τις πρώτες ανακοινώσεις από την πλευρά του συστήματος για την ίδρυση και εγκατάσταση της πανεπιστημιακής αστυνομίας, το ζήτημα αυτό παραμένει ένα από τα πιο αιχμηρά χτυπήματα στην διαδικασία οργάνωσης και πάλης της φοιτητικής νεολαίας από τους Φοιτητικούς μας Συλλόγους. Η χρόνια καταστρατήγηση του Λαϊκού Ασύλου των Αγώνων μέσω διατάξεων και νόμων τώρα καταπατάται με πρωτοφανές θράσος. Τα επαναλαμβανόμενα χτυπήματα πολιτικών κινητοποιήσεων και πολιτιστικών εκδηλώσεων μέσα στους χώρους των πανεπιστημίων, η χρήση δακρυγόνων, αύρας και ανελέητου ξύλου, φτάνουν πλέον σε δολοφονικά επίπεδα.

Η αναδρομή ξεκινά από τα πρώτα ευθεία χτυπήματα των ΜΑΤ στους φοιτητές μέσα στην ΑΣΟΕΕ πριν τις κινητοποιήσεις της επετείου του Πολυτεχνείου τον Νοέμβριο του 2019. Συνεχίζει με την βίαιη καταστολή έξω από την Πρυτανεία του ΑΠΘ τον Φλεβάρη του 2021 που πυροδοτεί και τις πρώτες μαζικές, οργανωμένες φοιτητικές κινητοποιήσεις σε όλη την χώρα. Μέσα σε συνθήκες πανδημίας, τρομοκρατίας και απαγορεύσεων, η σπουδάζουσα νεολαία διαδήλωνε κατά χιλιάδες ανοίγοντας τον δρόμο για την πάλη ενάντια στις συνολικότερες διατάξεις των νόμων Κεραμέως. Άνοιγε ο κύκλος για μαζικές Γενικές Συνελεύσεις σε κάθε φοιτητούπολη της χώρας. Την ίδια στιγμή, η όξυνση της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής του λαού μέσα σε συνθήκες lockdown – με αιχμή το πογκρόμ ξυλοδαρμών στην πλατεία της Νέας Σμύρνης τον Μάρτιο του '21 – ξεχείλιζε εκ νέου την οργή της πλατιάς νεολαίας αλλά και του ίδιου του λαού.

Μπροστά στις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις υπεράσπισης των δημοκρατικών δικαιωμάτων που το σύστημα τσάκιζε με λύσσα και μπροστά στην προοπτική αυτών των ξεσπασμάτων με την νεολαία στην πρώτη γραμμή του αγώνα, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας βρέθηκε στο σημείο των πρώτων αναδιπλώσεων. Παράλληλα, στα σκαριά βρισκόταν η ψήφιση του τερατουργήματος, νόμου Χατζηδάκη, με τις διατάξεις κατάργησης του 8ωρου και την ποινικοποίηση των απεργιών. Ο ελιγμός της κυβέρνησης με την καθυστέρηση της εγκατάστασης των ΟΠΠΙ τον Απρίλη του 2021, ήταν ο μόνος τρόπος που θα μπορούσε να προωθήσει την επίθεση στα δικαιώματα των λαϊκών στρωμάτων, χωρίς να διακινδυνεύσει μια

πιθανή κοινή συμπόρευση του φοιτητικού και εργατικού κινήματος.

Ελιγμοί και Μπλοκαρίσματα

Τώρα, βρισκόμαστε μετά την πρώτη προσπάθεια της υλοποίησης της διάταξης των ΟΠΠΙ του νόμου 4777. Κάτω από την «προστασία» ΜΑΤ και αύρας, η εμφάνιση των ΟΠΠΙ στις σχολές του ΕΚΠΑ στην Αθήνα και του ΑΠΘ στην Θεσσαλονίκη βρήκε μπροστά της τις αντανάκλαστικές αντιδράσεις των φοιτητών. Η δυναμική επιμονή της νεολαίας που επί εβδομάδες ήταν παρούσα στις πύλες των ιδρυμάτων, ήταν ο καθοριστικός παράγοντας ο οποίος πίεσε την κυβέρνηση σε άλλη μία αναδίπλωση και μπλόκαρε την είσοδο των ΟΠΠΙ στους χώρους του Ασύλου.

Από την παραμονή της πρωτοχρονιάς του 2022, η κυβέρνηση της ΝΔ ξεκίνησε την σφυγμομέτρηση των φοιτητικών αντιδράσεων. Από την εκκένωση του Στεκιού του Βιολογικού με την πρόφαση κατασκευής βιβλιοθήκης, οι ομάδες των ΜΑΤ είναι πλέον μόνιμα εγκαταστημένες και

ρες παραστάσεις διαμαρτυρίας στις εισόδους των σχολών, αποδεικνύουν ότι η φοιτητική νεολαία δεν έχει πει την τελευταία λέξη. Τόσο τα αντανάκλαστικά όσο και η αγωνιστικότητα για την απόκρουση των πιο αντιδραστικών διατάξεων του συστήματος, είναι ριζωμένα στην συνείδησή της. Το στοίχημα είναι αυτά τα αντανάκλαστικά και η αγωνιστικότητα, να στηριχτούν από πολιτικά, ιδεολογικά και οργανωτικά εφόδια, ώστε η αγανάκτηση να πάρει χαρακτήρα κινήματος.

Επιδιώξεις, εκπαίδευση και η πολιτική της φασιστικοποίησης

Σε μία περίοδο σήψης του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού σε παγκόσμιο επίπεδο, η μόνη διέξοδος που έχει απομείνει στο σύστημα για να απαντήσει την κρίση του, είναι η ολομέτωπη επίθεση στα δικαιώματα των λαών. Ο εξαρτημένος καπιταλισμός της χώρας μας, στον οποίο ο τουρισμός αποτελεί την «βαριά βιομηχανία» της οικονομίας, θέλει τα παιδιά του λαού και της εργατικής τάξης να υποταχθούν σε ελαστικούς όρους εργασίας,

στη σύγχρονη μισθωτή σκλαβιά και στη βαρβαρότητα της ταξικής εκμετάλλευσης. Θέλει την παιδεία να απευθύνεται σε «λίγους και εκλεκτούς», με λίγους να μπαίνουν στο ταξικό πανεπιστήμιο και ακόμα λιγότερους να αποφοιτούν από αυτό. Αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση υπηρετεί ο νόμος Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη, καθώς και ο νέος νόμος - πλαίσιο.

αποτελούν «κανονικότητα» στον χώρο του ΑΠΘ. Ωστόσο, η κίνηση της κυβέρνησης να βάλει τελικά τις ΟΠΠΙ, έφερε νέες αντιδράσεις αφού αποτελεί ένα αιχμηρό βήμα της επίθεσης και αποκάλυπτη όξυνση της φασιστικοποίησης. Με την απόπειρα εγκατάστασης της πανεπιστημιακής αστυνομίας στο ΕΚΠΑ, το χτύπημα του Ασύλου πήρε πανελλαδικά χαρακτηριστικά. Το σύστημα έδειξε ότι είναι αποφασισμένο να προχωρήσει την εφαρμογή κάθε πτυχής των νόμων Κεραμέως (νόμος 4777 και νόμος - πλαίσιο) που έχει απομείνει. Για αυτό τον λόγο, χρειάζεται τις ΟΠΠΙ να καταστείλουν οποιεσδήποτε κινητοποιήσεις οργανωθούν ως απάντηση στην επίθεση του.

Ωστόσο, μετά από μία μεγάλη περίοδο κινηματικής νηνεμίας, με Γενικές Συνελεύσεις που δεν πραγματοποιούνται και κεντρικές κινητοποιήσεις που δεν κατάφεραν να συνεχιστούν, οι ελπιδοφό-

Μέσα σε μία περίοδο αρνητικών συσχετισμών για το κίνημα, η κυβέρνηση της ΝΔ βρήκε την ευκαιρία να προωθήσει χρόνιες επιδιώξεις του συστήματος. Τα όρια σπουδών, οι διαγραφές, η περαιτέρω διάλυση του πτυχίου και η πλήρης αποσύνδεσή του από επαγγελματικά δικαιώματα που μέχρι τώρα κατοχυρώνονταν σε αυτό, αποτελούν διατάξεις που προσπαθούν να εφαρμοστούν δεκαετίες τώρα. Από τον νόμο 815 του 1978, στους νόμους-πλαίσια Γιαννάκου και Διαμαντοπούλου, μέχρι τους νόμους Γαβρόγλου και Κεραμέως σήμερα. Ανεξαρτήτου κυβέρνησης και πάντα με βάση τον ρόλο της εκπαίδευσης στον καπιταλισμό, ο σκοπός του συστήματος είναι να χτυπήσει το δικαίωμα της εργατικής τάξης και του φτωχού λαού να σπουδάζουν τα παιδιά τους. Είναι ένα δικαίωμα που κατακτήθηκε από το φοιτητικό κίνημα που ανέτρεπε ψηφισμένους νόμους,

ερχόταν σε σύγκρουση με τις δυνάμεις καταστολής, τα χημικά και το ξύλο, και επέμενε στον δρόμο του αγώνα μέχρι την ουσιαστική υπεράσπιση και κατοχύρωση αυτού του δικαιώματος.

Σήμερα, η κυβέρνηση ξέρει και θυμάται την προοπτική των μαζικών αγώνων του λαού και της νεολαίας. Από την ποινικοποίηση της απεργίας των εργαζομένων έως τις πολιτικές δίκες των συμφοιτητών μας στο Πολυτεχνείο Χανίων και την εγκατάσταση των ΜΑΤ στο ΑΠΘ, η φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής είναι το εργαλείο του συστήματος να θωρακίσει την επίθεσή του. Προσπαθούν να καταστείλουν και να τρομοκρατήσουν κάθε φωνή αντίστασης και διεκδίκησης, πριν καν η προοπτική του αγώνα καταφέρει να πάρει μαζικά χαρακτηριστικά. Προσπαθούν να προωθήσουν την ταξική επίθεση χωρίς αντιδράσεις από την πλευρά της νεολαίας, του λαού και της εργατικής τάξης.

Οι κατευθύνσεις που τίθενται στο κίνημα

Η τοποθέτηση της Αριστεράς που ονομάζει τον νέο ελιγμό της κυβέρνησης ως «νίκη» του κινήματος, μας αφήνει με ερωτηματικά. Οι ΟΠΠΙ συνεχίζουν τις περιπολίες γύρω από το ΕΚΠΑ και το ΑΠΘ. Τα πρώτα τουρνικέ έχουν εγκατασταθεί. Οι πρώτες πειθαρχικές διώξεις φοιτητών συνδικαλιστών για συμμετοχή σε κινητοποιήσεις βρίσκονται σε εξέλιξη. Την ίδια στιγμή, η πλήρης εφαρμογή των υπολοίπων διατάξεων του νόμου Κεραμέως έχει μπει σε τροχιά. Το δικαίωμα σε δωρεάν σίτιση, στέγαση, βιβλίο και μεταφορές καταστρατηγείται πανελλαδικά μέσα σε όλο και βαθύτερες συνθήκες ακρίβειας. Παράλληλα, η φοιτητική νεολαία βρίσκει δυσκολίες στην πορεία οργάνωσης, μαζικοποίησης και πολιτικοποίησής των οργάνων πάλης της. Για εμάς, η ουσιαστική νίκη του κινήματος θα αποτελέσει η ανατροπή της διάταξης του νόμου Κεραμέως για την Πανεπιστημιακή Αστυνομία. Η ανατροπή της αντιδραστικής επίθεσης. Η οικοδό-

μηση ενός μαχητικού φοιτητικού κινήματος. Η λογική του «μπλοκαρίσματος στις εισόδους» είναι κομμάτι της κατεύθυνσης που η κυρίαρχη Αριστερά στηρίζει συνολικά. Είναι η ίδια γραμμή της «μη εφαρμογής του νόμου στην πράξη». Όπως έχει ξαναειπωθεί σε ανακοινώσεις μας, σε αντιπαράθεσες μας μέσα στις Γενικές Συνελεύσεις, όπως έχει ξαναγραφτεί σε κείμενα προηγούμενων Εναυσμάτων, το ζήτημα του «να μείνει ο νόμος στα χαρτιά» έχει συγκεκριμένα αδιέξοδα που αποδεικνύονται μέσα σε βάθος πολιτικού χρόνου και μέσα από την κίνηση της φοιτητικής νεολαίας. Στην συγκεκριμένη περίπτωση, παρά τα ελπιδοφόρα αντανάκλαστικά των φοιτητών να μην αφήσουν τις ΟΠΠΙ να περάσουν στους χώρους του Ασύλου, οι παραστάσεις διαμαρτυρίας

στις πύλες των σχολών, πολύ γρήγορα ακούμπησαν τα όρια τους: απομαζικοποίηση των συγκεντρώσεων μέρα με την μέρα, αδυναμία έκφρασης του αγωνιστικού κλίματος σε μαζικές Γενικές Συνελεύσεις, κεντρικές κινητοποιήσεις που στάθηκαν κατώτερες των περιστάσεων.

Προοπτική και... νίκη;

Τελικά, ποια είναι η απάντηση; Από την μία πλευρά, οι δυνάμεις της ΕΑΑΚ αντιμετωπίζουν την παρουσία των ΜΑΤ μέσα στις σχολές με ειρηνικές συγκρούσεις για την συλλογή «αποδείξεων» ότι οι δυνάμεις καταστολής είναι... δυνάμεις καταστολής. Από την άλλη πλευρά, η ΠΚΣ-ΚΝΕ συνεχίζει στον πατροπαράδοτο δρόμο του ξεδιάντροπου ρεφορμισμού. Οι ατελείωτες λίστες προτάσεων για την καλύτερη «φύλαξη» των ιδρυμάτων πάνε και έρχονται. Λες και το ξύλο, τα χημικά και η διάλυση του φοιτητικού συνδικαλισμού μπορούν να απαντηθούν με εναλλακτικές προτάσεις στην κυβέρνηση, τους πρυτάνεις της και τις διοικήσεις. Πέρα από αυταπάτες για την πολιτική που έρχονται να υπηρετήσουν οι ΟΠΠΙ στα πανεπιστήμια, το μεγαλύτερο ζήτημα στις προτάσεις της ΠΚΣ-ΚΝΕ είναι η ξεκάθαρη δεξιά ρητορική.

Η πρώτη αριστερή δύναμη στις σχολές αναπαράγει και έχει ενσωματώσει στην άποψή της την αντιδραστική τοποθέτηση της «βίας και ανομίας που επικρατεί στους χώρους Ασύλου» και που το σύστημα επικαλείται για την εγκατάσταση των δυνάμεων καταστολής. Ο συμβουλάτορας της

έχει να προτείνει στην εκάστοτε κυβέρνηση.

Να γίνουν οι σχολές μας εστίες αντίστασης και διεκδίκησης

Για εμάς, η απάντηση στην πανεπιστημιακή αστυνομία θα δοθεί με την ανατροπή των νόμων Κεραμέως και μέσα από την οργάνωση των πλατιών φοιτητικών μαζών στους φοιτητικούς συλλόγους. Μέσα από την προοπτική της σπουδάζουσας νεολαίας να πολιτικοποιηθεί στις γενικές της συνελεύσεις, να αναγνωρίσει που αποσκοπεί η ταξική επίθεση του συστήματος και να ξεκαθαρίσει τις πραγματικές συνθήκες του απσυγκροτημένου φοιτητικού κινήματος. Έτσι θα μπορέσει να οργανώσει την πάλη που απαιτείται για το ουσιαστικό τσάκισμα του τσαμπουκά της κυβέρνησης, των δυνάμεων καταστολής και κάθε άλλου αντιδραστικού στοιχείου.

Η υπεράσπιση και διεκδίκηση των σχολών ως χώρους Λαϊκού Ασύλου Αγώνων θα κατοχυρωθεί μονάχα μέσα από τις πολιτικές διαδικασίες των ίδιων των φοιτητών. Με τον ίδιο τρόπο, η απάντηση ενάντια στην καταστολή είναι η οικο-

δόμηση μαζικών όρων κινήματος. Οι ενεργές διαδικασίες των Φοιτητικών Συλλόγων μέσα στους χώρους που η νεολαία σπουδάζει και ζει: μαζικές γενικές συνελεύσεις, καταλήψεις που δεν θα αποτελούν εκρήξεις ξεφουσκώματος αλλά ουσιαστικό εργαλείο συσπείρωσης των φοιτητικών μαζών για το οργανωμένο κατέβασμα στον δρόμο και την διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους με κινητοποιήσεις, πορείες, διαδηλώσεις. Στο πλευρό του λαού και της εργατικής

τάξης, η πολιτική της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής μπορεί να ανατραπεί. Η κρατική τρομοκρατία και καταστολή μπορεί να σπάσει μέσα από του λαού την πάλη. Για τις Αγωνιστικές Κινήσεις, απάντηση είναι η μετατροπή των Φοιτητικών Συλλόγων σε εστίες αντίστασης και διεκδίκησης που θα ενώνονται στους δρόμους σε ένα πλατύ μέτωπο αντίστασης ικανού να ανατρέψει την αντιδραστική επίθεση του συστήματος στα δικαιώματα της νεολαίας και του λαού σε σπουδές-δουλειά-ελευθερίες-ζωή.

εκάστοτε κυβέρνησης βρήκε αέρα να ανασάνει. Αιτήματα προς την κυβέρνηση για μόνιμο προσωπικό φύλαξη, επαρκή φωτισμό, συντήρηση, καθαριότητα και ανακαίνιση των υποδομών. Αιτήματα προς την κυβέρνηση να επανεξετάσει το υπάρχον νομοθετικό πλαίσιο που «μπορεί» να αντιμετωπίσει τη δράση των εγκληματιών – πάντα σε περίπτωση που αυτό λειτουργήσει με βάση την καθοδήγηση της κυρίαρχης αριστερής δύναμης. Κάτω από το αγωνιστικό προσώπιο, κρύβονται οι αυταπάτες ότι μπορεί να διαμορφωθεί μία φιλολαϊκή πολιτική μέσα στο πλαίσιο της αστικής εκπαίδευσης και του πανεπιστημίου. Όμως το κίνημα και οι φοιτητικοί σύλλογοι δεν είναι εργαλεία της ΠΚΣ-ΚΝΕ για να γίνουν εκφραστές του συνδιαχειριστικού προγράμματος που

Νέος νόμος πλαίσιο Διάλυση των πτυχίων των καθηγητικών σχολών

B.Z.

(Φυσικό-Θεσσαλονίκης)

Τι προβλέπει ο νέος νόμος

Με το άρθρο 99 (Πιστοποιητικό Παιδαγωγικής και Διδακτικής Επάρκειας) του νέου νόμου-πλαίσιο που ψηφίστηκε το καλοκαίρι αφαιρείται από το πτυχίο των καθηγητικών σχολών (Φυσικό, Μαθηματικό, Ιστορικού Αρχαιολογικού κ.α.), το βασικό επαγγελματικό τους δικαίωμα, δηλαδή το δικαίωμα στη διδασκαλία, προχωρώντας ένα βήμα παραπέρα στη διάλυση των πτυχίων αυτών των σχολών. Ουσιαστικά πλέον οι απόφοιτοι από αυτές τις σχολές, δεν θα μπορούν να δουλέψουν στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση αν δεν έχουν λάβει το Πιστοποιητικό Παιδαγωγικής και Διδακτικής Επάρκειας. Το πιστοποιητικό αυτό θα είναι μονοετούς διάρκειας και θα χορηγείται είτε μέσω «ειδικών προγραμμάτων» σπουδών σε προπτυχιακούς φοιτητές, είτε ως προπτυχιακό πρόγραμμα. Στη δεύτερη περίπτωση ο αριθμός των θέσεων θα είναι περιορισμένος, κριτήρια εισδοχής θα είναι οι επιδόσεις του φοιτητή ή του αποφοίτου, ενώ επιπλέον θα πρέπει να περάσει και από συνέντευξη. Ακόμη, το ζήτημα των διδασκόντων παραμένει ανοιχτό, αν και, όπως είναι γνωστό, αντίστοιχα μεταπτυχιακά προγράμματα τα οποία μπορούν να αποτελέσουν εισιτήριο για μια θέση στην εκπαίδευση, όπως αυτό της ειδικής αγωγής, έχουν πολύ υψηλά διδάκτρα. Φέτος, όπως φρόντισαν να ενημερώσουν τα αντίστοιχα τμήματα, είναι η τελευταία χρονιά που εφαρμόζονται οι παράλληλοι κύκλοι μαθημάτων που έδιναν τη διδακτική «επάρκεια» στους προπτυχιακούς φοιτητές μέσα από το πρόγραμμα σπουδών, καθώς στις 31/8/2023 καταργούνται. Συνεπώς είναι η τελευταία χρονιά που θα μπορεί κάποιος να πάρει την πιστοποίηση μέσω του προγράμματος σπουδών και πιο συγκεκριμένα όσοι προλάβουν να ολοκληρώσουν τον κύκλο μαθημάτων ως το ερχόμενο εαρινό εξάμηνο. Οι υπόλοιποι και ειδικά οι πρωτοετείς που μπήκαν με τα δεδομένα του 2022 μένουν τελειώς στον αέρα.

Η κατάσταση στα σχολεία

Σε αυτό το σημείο υπάρχει η ανάγκη να κατανοήσουμε και να εμβαθύνουμε στους λόγους για τους οποίους το σύστημα περνάει ένα τέτοιο χτύπημα σε αυτές τις σχολές. Το βασικό επιχείρημα που χρησιμοποιεί το σύστημα για το χτύπημα στα επαγγελματικά μας δικαιώματα είναι αυτό της ανεπάρκειας σε προσόντα διδασκαλίας των καθηγητών στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, προβάλλοντας την ανάγκη της συνεχούς επιμόρφωσης του διδακτικού προσωπικού, μέσω

της λεγόμενης «δια βίου μάθησης». Ένα εύκολο επιχείρημα που θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε είναι να ρωτήσουμε πώς κατάφεραν τόσα χρόνια τόσες χιλιάδες μαθητές να τελειώσουν το σχολείο και να καταφέρουν να σπουδάσουν, αν οι περισσότεροι καθηγητές είναι πράγματι τόσο ανεπαρκείς. Είναι αυτό το πραγματικό ζήτημα όμως; Η αλήθεια είναι ότι το σάπιο αυτό σύστημα δε δίνει δεκάρα τσακιστή ούτε για την ποιότητα της εκπαίδευσης ούτε για την τύχη των μαθητών

γενικά, πόσο μάλλον αυτών που προέρχονται από φτωχές και λαϊκές οικογένειες. Δύο είναι οι κύριοι στόχοι του συστήματος για την εκπαίδευση στην παρούσα συγκυρία. Ο ένας είναι να γίνεται όλο και πιο ταξική, με τη μετατροπή των σχολείων σε εξεταστικά κάτεργα, (βλ. Ε.Β.Ε., τράπεζα θεμάτων κ.τ.λ.) και ο δεύτερος είναι το χτύπημα στα δικαιώματα των καθηγητών στη μόνιμη και τη σταθερή δουλειά. Αυτό που μαρτυρά η πραγματική εικόνα στα σχολεία είναι πως υπάρχει τρομερή έλλειψη καθηγητών, με αποτέλεσμα να πρέπει καθηγητές από άλλες ειδικότητες να παίρνουν μαθήματα (π.χ. ένας φυσικός να πρέπει να κάνει και χημεία), να φορτώνονται επιπλέον ώρες και να ελαστικοποιείται το ωράριο τους. Αυτό συμβαίνει στην καλύτερη περίπτωση. Στη χειρότερη οι μαθητές περιμένουν μέχρι τα μέσα της χρονιάς να έρθει κάποιος αναπληρωτής για να ξεκινήσουν την ύλη και να αρχίσει ο αγώνας δρόμου για να καταφέρουν να τη βγάλουν. Για να καταλάβουμε λίγο καλύτερα την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί, χρόνο με το χρόνο, ο αριθμός των μόνιμων εκπαιδευτικών μειώνεται ενώ αυτός των αναπληρωτών αυξάνεται, αφού υπάρχουν συνταξιοδοτήσεις χωρίς να γίνονται νέες προσλήψεις. Το σύστημα

έχει αρχίσει εδώ και χρόνια την επίθεση στο δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά για τους εκπαιδευτικούς. Συγκεκριμένα ξεκίνησε το 1998 με την κατάργηση της επετηρίδας από τον Αρσένη, με την οποία ήταν δεδομένος ο διορισμός των αποφοίτων αυτών των σχολών, άρα και η επαγγελματική τους αποκατάσταση, και η καθιέρωση του Α.Σ.Ε.Π. ο οποίος έχει να πραγματοποιηθεί από το 2008. Ένα βήμα παραπέρα την επίθεση προχωράει η καθιέρωση του προσοντολογίου. Το προσοντολόγιο είναι ένας μηχανισμός ο οποίος κλείνει τη στρόφιγγα για περαιτέρω διορισμούς, περισσότερο και απ' τον Α.Σ.Ε.Π. αφού αυτά που απαιτούνται για να έχεις αρκετά μόρια είναι εξωφρενικά (δύο μεταπτυχιακά, ξένες γλώσσες κ.α) ενώ το πτυχίο καταντάει ένα κουρελόχαρτο που δεν μετράει σχεδόν πουθενά. Μάλιστα με την καθιέρωση του προσοντολογίου οδηγήθηκαν ακόμα και καθηγητές που δούλευαν παλιά ως αναπληρωτές στην ανεργία. Παράλληλα το σύστημα προσπαθεί εδώ και χρόνια κάτω από τις επιταγές Ε.Ε. και Δ.Ν.Τ. να νομιμοποιήσει την αξιολόγηση στα σχολεία με σκοπό να μπορέσουν να γίνουν κάποια στιγμή απολύσεις και στο δημόσιο.

Η συνέχεια της ίδιας πολιτικής

Αξίζει σε αυτό το σημείο να σημειωθεί ότι αντίστοιχες ευθύνες με την κυβέρνηση της Ν.Δ. έχει και ο ΣΥΡΙΖΑ. Ο νόμος Γαβρόγλου είναι αυτός που το 2017 έθεσε την ύπαρξη προαπαιτούμενου κύκλου σπουδών για την απόκτηση του Πιστοποιητικού Παιδαγωγικής και Διδακτικής Επάρκειας, βάζοντας τα θεμέλια για τη διάλυση των πτυχίων των καθηγητικών σχολών. Αυτή την πολιτική έρχεται να συνολικοποιήσει και η κυβέρνηση της Ν.Δ. σε βάρος των χιλιάδων φοιτητών που βρίσκονται σε αυτές τις σχολές. Ακόμη ο ν. 4589 που καθιερώνει το προσοντολόγιο είναι νόμος του ΣΥΡΙΖΑ.

Χτυπούν το δικαίωμα μας στη δουλειά

Για ποιο λόγο λοιπόν καταργούν τα επαγγελματικά μας δικαιώματα λοιπόν; Μα γιατί όπως πολλές φορές λένε και τα ίδια τα στελέχη του συστήματος υπάρχει η ανάγκη να «εναρμονιστεί» η εκπαίδευση με την αγορά εργασίας. Με άλλα λόγια σε μια κατάσταση που το σύστημα έχει επιλέξει να μην κάνει μόνιμους διορισμούς, το να κατοχυρώνεται σε τόσους πτυχιούχους το δικαίωμα να δουλέψουν στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση είναι περιττό. Καταργούν δηλαδή με αυτόν τον τρόπο το βασικό δικαίωμα που δίνει ένα πτυχίο, το δικαίωμα στη δουλειά. Με αυτό τον τρόπο καταδι-

κάζουν ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας στην ανεργία ή στη μαύρη εργασία, των ιδιαίτερων μαθημάτων. Το καλύτερο σενάριο για τους αποφοίτους αυτών των σχολών είναι είτε η εργασιακή περιπλάνηση από φροντιστήριο σε φροντιστήριο είτε να μπουν σε μια διαδικασία συνεχούς κυνηγιού προσόντων, για να καταλήξουν να πηγαίνουν (όσοι τα καταφέρουν) κάθε χρόνο από τη μια άκρη της χώρας στην άλλη, με χαμηλότερους μισθούς εννοείται από αυτούς των μόνιμων. Στο συνειδησιακό κομμάτι ο κόσμος αυτός απομακρύνεται από τη λογική της συλλογικής διεκδίκησης αφού τα επαγγελματικά δικαιώματα δε θα είναι τα ίδια για όλους. Οι όροι δουλειάς γίνονται ζήτημα ατομικής διαπραγμάτευσης του κάθε εκπαιδευτικού με το αφεντικό του ή με το κράτος, με βάση τον ατομικό φάκελο προσόντων που έχει συλλέξει ο καθένας. Διαμορφώνεται ένα περιβάλλον ζούγκλας και κοινωνικού κανιβαλισμού αφού θα πρέπει όλοι να σκέφτονται πώς θα φάνε τον διπλανό τους για μια θέση στον ήλιο. Ακόμα και το ζήτημα της ανεργίας γίνεται ατομική ευθύνη. Θα φταις εσύ που δε μπόρεσες να μαζέψεις όλα αυτά τα προσόντα που απαιτούνται και όχι το σύστημα που έχει μειώσει τις θέσεις. Όσο για τους φοιτητές που έχουν την αυταπάτη ότι θα καταφέρουν να δουλέψουν στην έρευνα, η σκληρή πραγματικότητα είναι άλλη. Είναι αυτή η πραγματικότητα που λέει ότι ζούμε σε μια εξαρτημένη χώρα από τους

καιώματα των καθηγητικών σχολών εντείνονται και άλλα στοιχεία της επίθεσης του συστήματος στα δικαιώματα στις σπουδές. Θα υπάρχει σίγουρα αύξηση της εντατικοποίησης αλλά και των ταξικών φραγμών εφ' όσον η θέσπιση του πιστοποιητικού αυξάνει τις σπουδές κατά ένα χρόνο ενώ το όριο φοίτησης στα ν+2 είναι σε ισχύ. Ήδη μόνο η ύπαρξη του ορίου φοίτησης διαμορφώνει πιο ασφυκτικούς όρους σπουδών και άγχος στους φοιτητές για το αν θα καταφέρουν να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους, πόσο μάλλον όταν θα πρέπει να χωρέσουν άλλο ένα έτος μέσα σε αυτά τα όρια.

Κριτική στην υπόλοιπη αριστερά

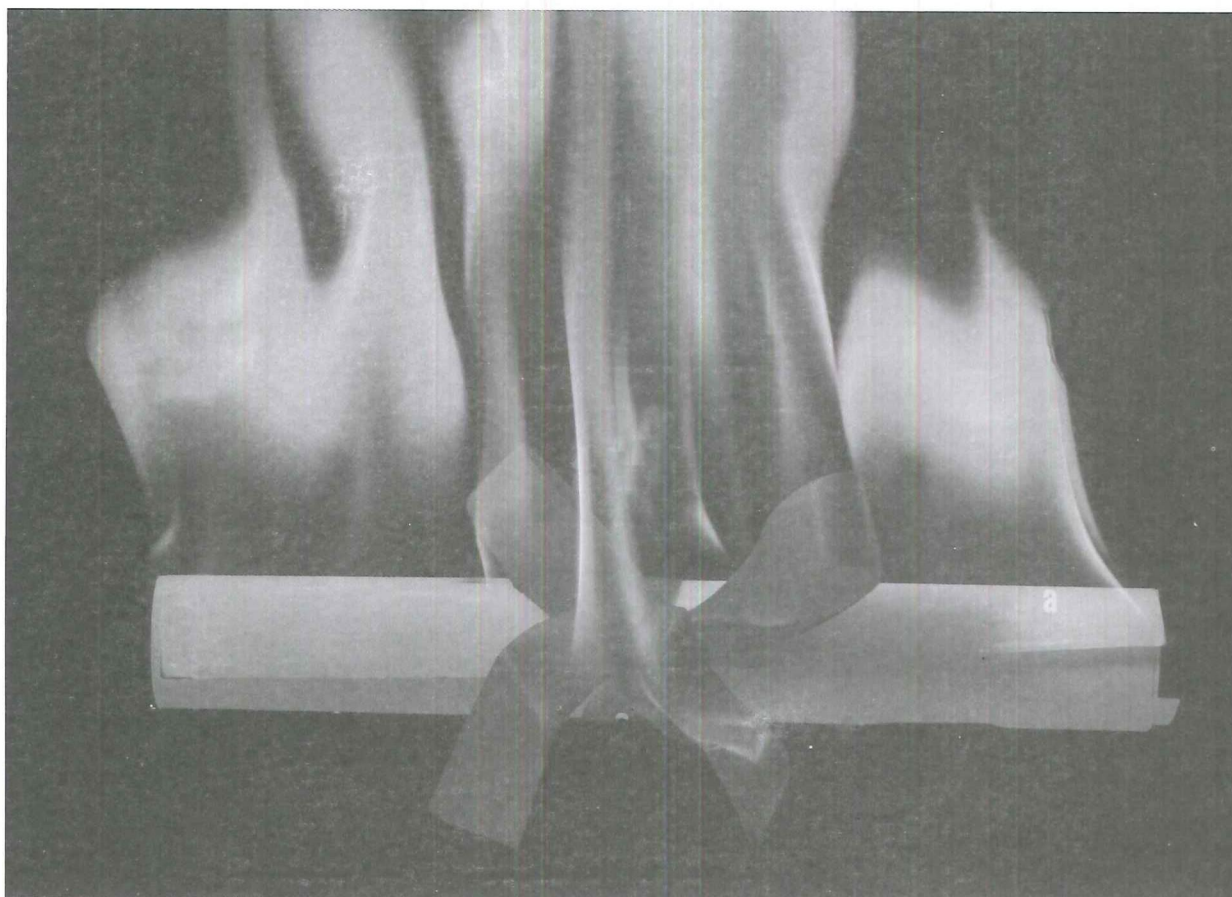
Η θέση της κυρίαρχης αριστεράς ΚΝΕ, ΕΑΑΚ δυστυχώς μόνο βοηθητική δεν είναι. Αντιθέτως αποδέχεται το πλαίσιο αφού με ένα τρόπο αναπαράγει τα αστικά επιχειρήματα για την ανάγκη

και καλλιεργούν αυταπάτες συνδιαχείρισης για το πώς θα μπορούσαμε εμείς να κάνουμε προτάσεις για το πρόγραμμα σπουδών. Επιπροσθέτως οι δυνάμεις αυτές αγνοούν πλήρως την εντατικοποίηση και τους ταξικούς φραγμούς που θα φέρει η αύξηση των μαθημάτων σε αυτές τις σχολές.

Η δική μας κατεύθυνση

Σε αυτή την κατάσταση για μας μόνο μια διέξοδος μπορεί να υπάρξει. Να συγκροτηθεί πανεκπαιδευτικό μέτωπο καθηγητών, μαθητών, φοιτητών για την ανατροπή του ν. Πλαίσιο συνολικά αλλά και της συγκεκριμένης διάταξης. Πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι αυτή η πολιτική θίγει τα συμφέροντα όλων. Αμφισβητεί το δικαίωμα των καθηγητών στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, οι μαθητές έχουν κενά στα σχολεία, οι αδιόριστοι-αναπληρωτές βρίσκονται συνεχώς στην εργασιακή περιπλάνηση. Για

μας που είμαστε σε αυτές τις σχολές αμφισβητείται άμεσα το δικαίωμα μας στη δουλειά που είναι ο κύριο λόγος για τον οποίο σπουδάσαμε. Μόνο ο μαζικός και ο ανυποχώρητος αγώνας μέχρι την ανατροπή μπορεί να δώσει απάντηση έξω από ρεφορμιστικές και κοινοβουλευτικές αυταπάτες. Να διεκδικήσουμε τα πτυχία μας να είναι η μόνη προϋπόθεση για δουλειά. Να παλέψουμε για να ανατραπούν η διάλυση και ο κατακερματισμός των πτυχίων μας, διεκδικώντας πτυχία ενιαία με όλα τα επαγγελματικά δικαιώματα μέσα σε αυτά. Να αγωνιστούμε για τους

Αμερικάνους και Ευρωπαίους Ιμπεριαλιστές με συρρικνωμένη παραγωγή και αντίστοιχα συρρικνωμένη έρευνα. Αν θέλουμε να σκεφτούμε και την άλλη εκδοχή του εξωτερικού αρκεί να σκεφτούμε τι απαιτήσεις προϋποθέτει αυτό (οικονομικές, ακαδημαϊκές κ.τ.λ.) για να δούμε πόσοι θα τα καταφέρουν. Ειδικά σε μια κατάσταση όπως έχει διαμορφωθεί σήμερα με την ακρίβεια να μην επιτρέπει ούτε στους κατοίκους αυτών των χωρών να τα βγάλουν πλέον πέρα. Συνοψίζοντας, για να παίξουμε και λίγο με τις λέξεις, καθιερώνουν το πιστοποιητικό της επάρκειας για να μας θεωρούν συνεχώς ανεπαρκείς.

Επιπλέον εντατικοποίηση και ταξικοί φραγμοί

Εκτός όμως από τον βασικό στόχο της διάταξης αυτής που είναι η επίθεση στα επαγγελματικά δι-

συνεχούς επιμόρφωσης των καθηγητών, έχοντας ως κύριο αίτημα την πάλη για ολοκληρωμένη γνώση. Αυτό που εντοπίζουν οι συγκεκριμένες δυνάμεις σαν πρόβλημα είναι ότι οι αλλαγές δε γίνονται με γνώμονα την αναβάθμιση των γνώσεων των αυριανών εκπαιδευτικών. Σύμφωνα με αυτούς το πανεπιστήμιο γίνεται επιχείρηση και κύριο μέλημά του είναι πώς θα κερδοφορήσει με τα πιστοποιητικά επάρκειας που θεσπίζονται και τα αντίστοιχα νέα μεταπτυχιακά. Αυτές οι δυνάμεις δε βλέπουν το συνολικό πλαίσιο που έρχεται να διαμορφώσει αυτή η διάταξη με αποτέλεσμα να μη θέτουν τη συνολική ανατροπή του. Μένουν μόνο στο αίτημα να δίνεται η επάρκεια στο πτυχίο, αποδεχόμενοι ακόμα και τον ίδιο τον όρο, ο οποίος είναι αντιδραστικός. Πέρα λοιπόν από την αναπαραγωγή της αστικής προπαγάνδας που κάνουν αυτές οι δυνάμεις, διαμορφώνουν συνθήκες υποταγής στην πολιτική του συστήματος

μαζικούς διορισμούς στα σχολεία και τη μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους τους εκπαιδευτικούς. Να στραφούμε στην πάλη για την ανατροπή της παιδείας των λίγων και εκλεκτών που διαμορφώνει το σύστημα. Με άξονα αυτήν την κατεύθυνση και αναγνωρίζοντας τη διαλυτική κατάσταση που επικρατεί στο φοιτητικό κίνημα αλλά και στους μαθητές και τους καθηγητές, ως Αγωνιστικές Κινήσεις αναγνωρίζουμε την αναγκαιότητα της κοινής δράσης. Χρειάζεται να υπάρξει συμπόρευση μεταξύ δυνάμεων και πρωτοπόρων αγωνιστών, όπου μπορεί να υπάρξει επίπεδο συμφωνίας, μέσω πρωτοβουλιών για να ανοίξουν τα παραπάνω ζητήματα με καλύτερους όρους και μεγαλύτερη πλατύτητα. Να κάνουμε τις σχολές και τους χώρους δουλειάς των εκπαιδευτικών εστίες αντίστασης και διεκδίκησης για σπουδές και δουλειά με δικαιώματα!

Νέα, σκληρή επίθεση στα φοιτητικά όργανα πάλης μας, πρέπει να απαντήσουμε!

Α.Π.
(Φυσικό Πάτρας)

Αποτελεί πραγματικότητα πως οι φοιτητικοί σύλλογοι, οι φοιτητικές εκλογές και γενικότερα οι δομές του φοιτητικού κινήματος, παραμένουν οι μόνες συνδικαλιστικές δομές που έχουν αντέξει στα απανωτά χτυπήματα και που το κράτος δεν έχει καταφέρει να απλώσει τα πλοκάμια του. Οι νόμοι Κεραμέως (ν.4777 και ν.4957, που ψηφίστηκε το καλοκαίρι που μας πέρασε) έρχονται να εξαπολύσουν μία νέα, οξυμένη επίθεση στο φοιτητικό κίνημα για να επιβάλλουν μια και καλή την παρέμβασή του συστήματος στα φοιτητικά και συνδικαλιστικά τεκταινόμενα, πάντα με απώτερο στόχο την περεταίρω καταστολή του φοιτητικού κινήματος. Όσα έχουν ψηφιστεί δεν είναι τυχαία. Συμβούλια φοιτητών που αντικαθιστούν τις Γενικές Συνελεύσεις, ηλεκτρονικές εκλογές, ενιαία αχρωμάτιστα ψηφοδέλτια, αλλά και παρουσία της ΟΠΠΙ στις σχολές, διάλυση του Ασύλου, πειθαρχικά και διαγραφές. Όλα αυτά δείχνουν την γενικότερη κατεύθυνση και την στόχευση στη βασική λειτουργία των φοιτητικών οργάνων όπως τα ξέρουμε. Αποτελεί γενικευμένη, αλλά και μια από τις σκληρότερες επιθέσεις στις πολιτικές-συνδικαλιστικές ελευθερίες της νεολαίας, στην οποία το φοιτητικό κίνημα οφείλει να απαντήσει σθεναρά!

Ειδικότερα, η δημιουργία συμβουλίων φοιτητών είναι μια ξεκάθαρη επίθεση που προσπαθεί να υπονομεύσει το κύρος του, μέχρι τώρα, νόμιμου ανώτατου φοιτητικού οργάνου, αυτό της Γενικής Συνέλευσης του Φοιτητικού Συλλόγου. Εκ φύσεως, τα συμβούλια φοιτητών μεταφέρουν το πάρσιμο αποφάσεων από τις Γενικές μας Συνελεύσεις, στις αίθουσες με το καθηγητικό κατεστημένο, βάζοντας δηλαδή το φοιτητικό κίνημα να πάρει αποφάσεις στο ίδιο τραπέζι με τους υλοποιητές της επίθεσης.

Οι φοιτητικοί σύλλογοι και τα όργανα τους είναι ανεξάρτητα από τα όργανα του κράτους. Αυτή η αναγνώριση ούτε ήρθε σαν δώρο στους φοιτητές ούτε παραχωρήθηκε. Αντίθετα, κερδήθηκε με σκληρούς αγώνες και αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι των δικαιωμάτων μας. Τα καινούρια συμβούλια φοιτητών λειτουργούν εχθρικά προς και στην ουσία θέτουν τις κινηματικές διαδικασίες πολιτικοποίησης και οργάνωσης παράνομες, αντικαθιστώντας τις με τον αντιδραστικό θεσμό της συνδιοίκησης. Με λίγα λόγια, το κράτος αφού δεν κατάφερε να εισχωρήσει και να αλλοιώσει τους φοιτητικούς συλλόγους, τους διαλύει και τους αντικαθιστά με ένα όργανο το οποίο είναι πλήρως ελεγχόμενο από αυτό! Δεν έχει σχέση με το φοιτητικό κίνημα! Δεν μπορεί να αποτελέσει όπλο του αγώνα μας!

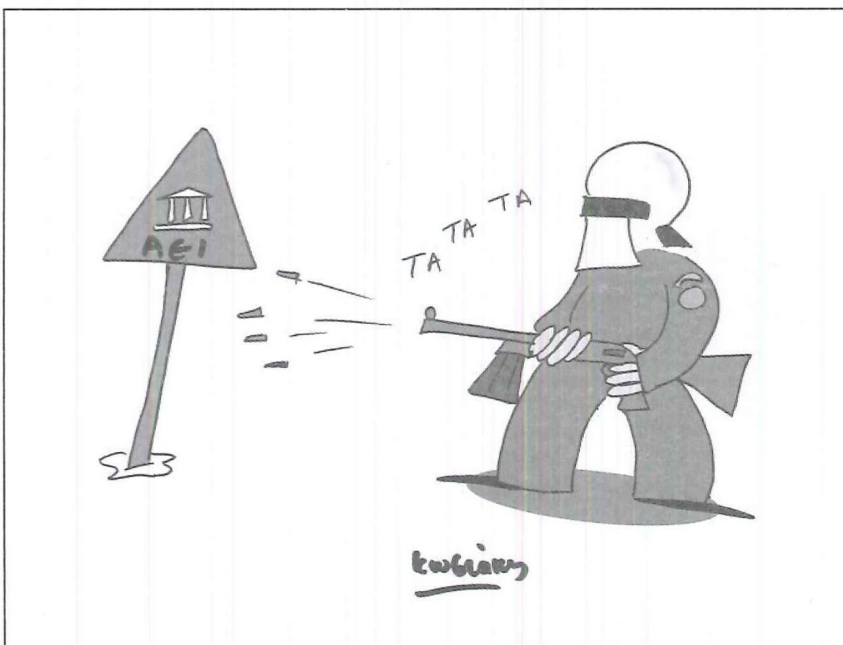
Ένα άλλο μέτωπο της ίδιας επίθεσης αποτελούν τα ενιαία ψηφοδέλτια και οι ηλεκτρονικές

εκλογές, που επίσης έρχονται με τον νέο ψηφισμένο νόμο. Μετά τις γενικές συνελεύσεις, ο νόμος έρχεται να χτυπήσει ακόμα ένα όργανο, απαραίτητο για τον συντονισμό του φοιτητικού κινήματος, τις φοιτητικές εκλογές. Μέσα σε μια γενικευμένη απολιτικοποίηση που το σύστημα προωθεί στις συνειδήσεις της νεολαίας, τα ενιαία ψηφοδέλτια, με όλους τους υποψήφιους μαζί, μετατρέπουν τα Διοικητικά Συμβούλια σε τίποτα παραπάνω από ένα άχρωμο 15μελές λυκείου. Με αυτό, επιτυγχάνεται ουσιαστικά η πρακτική κατάργηση των φοιτητικών παρατάξεων. Θέλουν να ενσωματώσουν τις δυνάμεις που αντιστέκονται και υπερασπίζονται το δικαίωμα στις σπουδές, καθώς παραμένουν από τις τελευταίες φωνές διεκδίκησης του πολιτικού, ιδεολογικού και οργανωτικού χαρακτήρα του φοιτητικού κινήματος σε αυτή την φάση συγκρότησης της νεολαίας.

Εύκολα, λοιπόν, οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι και οι ηλεκτρονικές εκλογές δεν έρχονται

φοδελτίο. Από τις εκλογές αυτές του ενιαίου ψηφοδέλτιου, θα προκύπτανε οι φοιτητές οι οποίοι θα συμμετείχαν στην Συνέλευση Τμήματος. Συστημικές δυνάμεις όπως η ΔΑΠ, κοροϊδεύουν τους φοιτητές δηλώνοντας ότι ο νέος τρόπος εκλογής και τα νέα όργανα ενισχύουν την φοιτητική εκπροσώπηση, καθώς και πως επίσης, ούτε αποτελεί επίθεση στις φοιτητικές παρατάξεις ούτε τις καταργεί. Από την μία, η ΔΑΠ προτείνει τα ενιαία ψηφοδέλτια (εδώ και χρόνια), από την άλλη υποστηρίζει πως είναι υπέρ των φοιτητικών παρατάξεων επειδή «το λέει το σύνταγμα». Η ίδια δύναμη που παρεμβαίνει σε συλλόγους και διαδικασίες μόνο όταν έχει ως σκοπό να τους διαλύσει, κηρύσσει την δήθεν πραγματική υπεράσπιση τους... Εντέλει, με αγώνα, οι φοιτητές δεν επέτρεψαν να πραγματοποιηθούν οι ηλεκτρονικές εκλογές και η απόφαση πάρθηκε πίσω, δείχνοντας άμεσα αντανakλαστικά ενάντια στην συστημική προσπάθεια υλοποίησης αυτής της διάταξης.

Όλες αυτές οι αντιδραστικές διατάξεις και αλλαγές είναι σίγουρο ότι θα φέρουν αντιδράσεις φοιτητών. Αγώνες τους οποίους το σύστημα φοβάται και ήδη έχει πάρει μέτρα για το πώς θα τους αντιμετωπίσει. Εδώ έρχεται να δέσει ο προηγούμενος νόμος Κεραμέως (ν.4777) ο οποίος θεσπίζει σκληρά μέτρα καταστολής στον χώρο των πανεπιστημίων, θέλοντας να βεβαιωθεί πως όλες οι διατάξεις θα εφαρμόζονται. Σε μια γενικευμένη ένταση της φασιστικοποίησης της δημόσιας και κοινωνικής ζωής, το σύστημα φοβούμενο ένα ενδεχόμενο ξέσπασμα του λαού και της νεολαίας και φοβούμενο ότι οι αγώνες των φοιτητών θα μετατραπούν σε Μέτωπο Αντίστασης και Διεκδίκησης όπως έχει συμβεί τόσες φορές στο παρελθόν, επιχειρούν να τρομοκρατήσουν με τις

για διευκόλυνση της διαδικασίας και των φοιτητών ή κάτι παρεμφερές, αλλά αποτελούν ένα ακόμα μέτρο κρατικού ελέγχου των φοιτητικών διαδικασιών. Είναι δεδομένο πως αν αποδεχτούμε τις ηλεκτρονικές εκλογές και συμμετάσχουμε σε αυτές, δεχόμαστε αυτομάτως ότι το κράτος μπορεί να αλλοιώσει τα αποτελέσματα αυτών, με οποιοδήποτε τρόπο. Δεν θα έπρεπε να μας εκπλήξει αν π.χ. οι αγωνιστικές αριστερές δυνάμεις που τους χαλάνε τα σχέδια, έτρωγαν κάποιου είδους «ban» από την διαδικασία με διάφορες προφάσεις.

Σε αυτό το σημείο, αξίζει να αναφερθούμε στην πρώτη προσπάθεια εφαρμογής του νόμου αυτού. Στο Πολιτικό της Νομικής του ΕΚΠΑ είχαν κηρυχθεί ηλεκτρονικές εκλογές (για τις οποίες ο πρόεδρος θα έστελνε ένα ηλεκτρονικό link σε όλους του «ενεργούς» φοιτητές, οι «ανενεργοί» λογικά αποτελούν διαφορετική λίστα ονομάτων που θα απασχολήσει τα όρια σπουδών και τις διαγραφές) για τις 12 του Οκτώβρη με ενιαίο ψη-

ΟΠΠΙ, τα πειθαρχικά και τις διαγραφές.

Οι φοιτητές όμως δεν τρομοκρατούμαστε. Μέσα από τα συλλογικά μας όργανα, μέσα από τις γενικές μας συνελεύσεις, υποστηρίζοντας την ανεξαρτησία τους από τα χέρια του κράτους, μπορούμε να δημιουργήσουμε ξανά εστίες αντίστασης στις σχολές μας. Να στηρίξουμε τις διαδικασίες των συλλόγων, την διεξαγωγή των φοιτητικών εκλογών όπως γίνονται τόσες δεκαετίες μέχρι σήμερα, σε καμία περίπτωση να μην υπάρχει συμμετοχή στις ηλεκτρονικές εκλογές όταν και αν αυτές πραγματοποιηθούν. Μέσα από την κοινή πάλη με τους συμφοιτητές μας μπορούμε να παλέψουμε για την ανατροπή των νόμων Κεραμέως, μακριά από λογικές συνδιαλλαγής με το καθηγητικό κατεστημένο και κόντρα στην ρεφορμιστική, αδιέξοδη λογική του μπλοκαρίσματος των νόμων κατά την εφαρμογή τους!

Στη ζοφερή πραγματικότητα που μας ετοιμάζουν, να προτάξουμε τους μαζικούς αγώνες!

Μαθητική Αντίσταση

Ακόμα μια σχολική χρονιά ξεκίνησε με τους χειρότερους όρους για τους μαθητές. Τα τελευταία χρόνια η πίεση που δέχτηκε η πλατιά πλειοψηφία των μαθητών από την πανδημία και την τηλεκπαίδευση έχει επιδράσει αρνητικά στη συνείδηση τους. Τόσο πολιτικά αλλά και ψυχολογικά. Επιπλέον, ο αγώνας ενάντια στην ΕΒΕ και την τράπεζα θεμάτων διεξάγεται με πολύ αρνητικούς υποκειμενικούς όρους για το μαθητικό κίνημα και ενώ άρχισαν τα πρώτα αποτυπώματα της εφαρμογής της ΕΒΕ απ' τις περσινές πανελλήνιες και το κλείσιμο της πρόσβασης στην τριτοβάθμια για περίπου το ¼ των συμμετεχόντων στις πανελλήνιες.

Ποια η κατάσταση σήμερα στο σχολείο και το σπίτι;

Σήμερα η κατάσταση για τους μαθητές φαντάζει ακόμα πιο ζοφερή. Αιτία αυτής της κατάστασης είναι η ίδια ζοφερή πραγματικότητα που βιώνει κάθε σπίτι, με την ακρίβεια να καλπάζει και τη φτώχεια να γιγαντώνεται για τα λαϊκά στρώματα. Σε αυτές τις συνθήκες οι μαθητές καλούνται να διαβάσουν και να παρακολουθήσουν τα μαθήματά τους ενώ είναι αβέβαιο για πολλές οικογένειες αν θα υπάρχει ένα πιάτο φαί στο σπίτι μετά το σχολείο. Η τηλεκπαίδευση, μέτρο που ήρθε υποτίθεται πρόσκαιρα λόγω πανδημίας παίρνει μόνιμα χαρακτηριστικά και γίνεται μοχλός προώθησης αντιδραστικών πολιτικών στην εκπαίδευση. Πλέον αφαιρείται το δικαίωμα κατάληψης του σχολείου απ' τους μαθητές καθώς το σύστημα θέλει να επιβάλει ηλεκτρονικές παρουσίες και τηλεμαθήματα απ' τους εκπαιδευτικούς εν καιρώ καταλήψεων. Απαγορεύουν στην πράξη τους αγώνες των μαθητών καθώς το

«κλειστό» σχολείο είναι ζωτική ανάγκη για να συζητήσουν οι μαθητές και να παλέψουν. Επιπλέον βάζουν τους εκπαιδευτικούς, οι οποίοι αποτελούν σύμμαχο στρώμα του μαθητικού κινήματος, ενάντια στις κινητοποιήσεις τους! Και όταν δεν φτάνει αυτό, αναλαμβάνουν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί, τα ΜΑΤ και οι εισαγγελίες να τρομοκρατήσουν τους αγωνιζόμενους μαθητές με ξύλο, χημικά, ακόμα και μαθητοδικεία. Αφαιρούνται ακόμα και οι λίγες μέρες του χρόνου που συνήθως η κακοκαιρία κρατά κλειστά τα σχολεία και οι μαθητές απολαμβάνουν λίγη ξεκούραση, καθώς προβλέπεται τηλεκπαίδευση σε αυτές τις περιπτώσεις. Πολύ σημαντικό είναι επίσης ότι οι οικογένειες θα πρέπει να φροντίζουν για τη θέρμανση στα σπίτια τους, για την λειτουργία του ίντερνετ και του υπολογιστή, καθώς και για την εύρεση του χώρου όπου ο μαθητής θα παρακολουθεί το μάθημα. Όχι ότι ο χειμώνας στα σχολεία θα είναι καλύτερος. Ήδη γίνεται προσπάθεια να μετακυληθεί το κόστος της θέρμανσης των σχολείων απ' τους δήμους και το κράτος στους συλλόγους γονέων. Αυτά τα στοιχεία για την τηλεκπαίδευση τα είχαμε επισημάνει ήδη απ' την αρχή της πανδημίας και συμβάλλαμε στους μαθητικούς αγώνες ώστε να μην περάσει η κατεύθυνση της απομόνωσης και αποξένωσης των μαθητών και των ταξικών φραγμών που εντάθηκαν απ' τις πολιτικές αυτές.

Γιατί συμβαίνουν όλα αυτά;

Η άνοδος των τιμών που ακολούθησε την πανδημία, κυρίως στην πρώτη της φάση, ενισχύεται και συμπλέκεται με την έναρξη της ιμπεριαλιστικής επέμβασης της Ρωσίας στην Ουκρανία το Φλεβάρη του '22. Επέμβαση που υπήρξε καταλύτης πολλών εξελίξεων σε όλα τα επίπεδα. Στο πεδίο της οικονομίας, οξύνονται όλοι οι ανταγωνισμοί μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και εκφράζεται με άνοδο στις τιμές της ενέργειας και των καυσίμων, στην ένταση της ακρίβειας στα είδη πρώτης ανάγκης (σιτηρά, ηλιέλαιο κ. ά.), και όλες οι τιμές παρασέρνονται γενικά προς τα πάνω. Εντείνονται οι κίνδυνοι για συνολική αναμέτρηση των ιμπεριαλιστών παγκόσμια, έρχονται πιο κοντά τα σενάρια πυρηνικού ολέθρου. Σε αυτά τα πλαίσια, οι τυχοδιωκτισμοί των αστικών τάξεων Ελλάδας-Τουρκίας αυξάνονται, αναζητώντας την εύνοια των ιμπεριαλιστών προστατών στην περιοχή (κυρίως των ΗΠΑ) για τη βελτίωση της γεωπολιτικής θέσης τους και την διαπραγμάτευση της εξάρτησης τους απ' τους Αμερικάνους και Ευρωπαίους με καλύτερους όρους. Σε αυτά τα πλαίσια, οι φιλοπόλεμες ρητορικές έχουν πάρει τα πάνω τους, διάφορα φασιστοειδή εντός και εκτός σχολείων χύνουν το εθνικιστικό τους δηλητήριο στη νεολαία, οι πρόσφυγες και οι μετανάστες, που είναι το αποτέλεσμα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, γίνονται ξανά το στόχαστρο φασιστικών και ρατσιστικών φωνών. Ενώ το κράτος και η κυβέρνηση απαιτούν θυσίες από το λαό για την κούρσα εξοπλιστικών προγραμμάτων και αυξάνουν τη στρατιωτική θητεία σε 12 μήνες. Ακόμα, συζητιέται και η υποχρεωτική στράτευση στα 18 παρόλο που δεν έχει επιχειρηθεί να εφαρμοστεί κάτι τέτοιο μέχρι στιγμής. Θέλουν τους μαθητές και τη νεολαία να συνηθίσουν στο μιλιταρισμό και τον εθνικισμό, να τους πείσουν ότι εχθροί τους είναι οι γείτονες λαοί και οι μετανάστες, ο διπλανός σου που πρέπει να τον ανταγωνιστείς και όχι το κεφάλαιο και τα αφεντικά, που εκμεταλλεύονται τα λαϊκά στρώματα. **Αυτό που συνολικά επιχειρεί το σύστημα είναι να φορτώσει στους λαούς παγκόσμια τα βάρη που δημιουργούν τα αδιέξοδα που αντιμετωπίζει στην παραγωγική διαδικασία όσο και στην αναπαραγωγή του κύκλου κερδοφορίας του κεφαλαίου για να ευνοήσει την αναπαραγωγή των όρων κυριαρχίας του στην εργατική τάξη και τους λαούς.**

Απέναντι στη ζοφερή πραγματικότητα που βιώνουμε, να παλέψουμε στους δρόμους μαζικά!

Αναδεικνύεται ξανά πιο επίκαιρα από ποτέ τα συνθήματα:
ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ.
ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ.

Για τη νέα γενιά που δεν έχει αύριο, οι αγώνες είναι το μέλλον. Να μην υποταχούμε στον ρεαλισμό του συστήματος. Να μην υποταχούμε στην ακρίβεια και την εξαθλίωση που προβάλλονται ως νομοτέλεια. Να ενισχύσουμε την κατεύθυνση των μαζικών αγώνων, την ανασυγκρότηση του μαθητικού κινήματος, πλάι στους φοιτητές και τους εκπαιδευτικούς, μαζί με τους γονείς μας και το λαό. Ο μόνος ρεαλισμός είναι να καταργηθούν ΕΒΕ και τράπεζα θεμάτων, να ανατραπούν οι ταξικοί φραγμοί στην εκπαίδευση. Να μην βάλουμε το χέρι στην τσέπη εμείς και οι γονείς μας για τη θέρμανση στα σχολεία μας, για τα έξοδα λειτουργικών αναγκών. Αυτά αποτελούν ευθύνη του κράτους και δεν υποχωρούμε απ' τη διεκδίκηση αξιοπρεπών υποδομών στις αίθουσες και τα σχολεία. Να συμβάλουμε στην οικοδόμηση αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, που αποτελεί τη μόνη ρεαλιστική απάντηση στους εμπρηστές του πολέμου (ΗΠΑ-NATO-Ρωσία) που απειλούν την ανθρωπότητα ακόμη και με αφανισμό. Στο κίνημα να οικοδομηθεί η φιλία και η συνεργασία του λαού μας με τον τούρκικο λαό και τους λαούς των Βαλκανίων για να ανατραπούν οι αντιδραστικοί, τυχοδιωκτικοί σχεδιασμοί των εξαρτημένων αστικών τάξεων στην περιοχή.

Μουντιάλ Κατάρ(α) για τους εργάτες, Μουντιάλ Κατάρ(α) για τα δημοκρατικά και ανθρώπινα δικαιώματα

Γ.Χ.
(Ψηφιακών Συστημάτων Πα.Πει)

Εδώ και μια δεκαετία, η FIFA έχει ανακοινώσει ότι το Μουντιάλ του 2022 θα διοργανωθεί στο Κατάρ. Με την απόφαση αυτή, έσπευσε κατευθείαν το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, καθώς και το ίδιο το κράτος του Κατάρ, να ξεκινήσει τις διαδικασίες για την κατασκευή σύγχρονων υποδομών και γηπέδων, τέτοια που θα μπορούν να χαρακτηριστούν απ' τα καλύτερα και πιο σύγχρονα γήπεδα του κόσμου, αλλά και που θα είναι ικανά να υποστηρίξουν την παγκόσμια ποδοσφαιρική διοργάνωση. Για τη δημιουργία αυτή, είναι αυτονόητο ότι χρειάστηκαν κάποια εκατομμύρια εργατικά χέρια. Χιλιάδες άνθρωποι, εργάτες και μετανάστες από γειτονικές χώρες του Κατάρ έπιασαν δουλειά στην κατασκευή των εγκαταστάσεων. Μέσα σε αυτό το διάστημα δέκα χρόνων, έχουν βγει στη δημοσιότητα εκατοντάδες περιστατικά με εργατικά ατυχήματα. Πάνω από 6.500 εργάτες κείτονται νεκροί μέχρι σήμερα μόνο για τη διεξαγωγή του Μουντιάλ, η οποία έρχεται να γεμίσει τις τσέπες των μεγαλοϊδιοκτητών με χρήμα.

Οι εργασιακές συνθήκες και οι θάνατοι δείχνουν ότι εργάτες μετανάστες δίνουν την ζωή τους για τα κέρδη που θα δώσει το ποδοσφαιρικό γεγονός το Χειμώνα του 2022. Δεν είναι μόνο οι δολοφονικές συνθήκες εργασίας και διαβίωσης, για τις οποίες μόνο οι εργάτες δεν ευθύνονται, αλλά και η απλήρωτη εργασία που ζει και βασιλεύει. Έχουν γίνει δεκάδες απελάσεις μεταναστών επειδή ζήτησαν τα δεδουλευμένα τους. Αυτό είναι το πρόσωπο της σύγχρονης σκλαβιάς. Και όλα αυτά προφανώς, με τις πλάτες της FIFA.

Αρκετοί από εμάς που παρακολουθούμε ποδόσφαιρο, ανά καιρούς έχουμε δει την FIFA να πουλάει αντιρατσισμό. Από ρατσιστικές επιθέσεις εναντίων παικτών, μέχρι και τον θάνατο του George Floyd, η FIFA έβγαине δημόσια καταδικάζοντας περιστατικά και επιβάλλοντας ποινές. Ενώ απ' το Φλεβάρη και την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία υιοθετούσε ένα αντιπολεμικό πρόσωπο. Όμως, ο πόλεμος δεν караδοκεί μόνο στην Ευρώπη... η Μέση Ανατολή εδώ και 10 χρόνια βομβαρδίζεται για τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών. Τότε, η FIFA δεν βγήκε ποτέ με ένα αντιπολεμικό σύνθημα για τους λαούς της περιοχής, στην οποία είχε προγραμματίσει το παγκόσμιο ποδοσφαιρικό γεγονός.

Η παγκόσμια ποδοσφαιρική ομοσπονδία επέλεξε για το Μουντιάλ του 2022 μια χώρα η οποία είναι ακραία συντηρητική. Ακολουθεί κατά γράμμα πολιτική θέση που αναπαράγουν τα δυτικά αστικά ΜΜΕ. Παρ' όλα αυτά το πρόσημο που βγάζει προς τα έξω είναι το "no politica". Και να μην ξεχνάμε ότι το γεγονός αυτό δεν είναι κάτι πρωτόγνωρο για την FIFA.

Το Μουντιάλ του 1978 διεξήχθη στην Δικτατορία της Αργεντινής. Εκεί ξεσπάρησαν αρκετές αντιδράσεις, με πρωταγωνιστή τον Γιώχαν Κρόιφ (τον καλύτερο ίσως ποδοσφαιριστή στον κόσμο εκείνη την περίοδο) να θέτει τον εαυτό του εκτός διοργάνωσης. Ο «Ιπτάμενος Ολλανδός» όπως τον χαρακτήριζε ο λαός, έχοντας την ευκαιρία να σηκώσει στα χέρια του το πιο πολυπόθητο τρόπαιο για ένα ποδοσφαιριστή, αρνήθηκε να λάβει μέρος στο «Μουντιάλ της ντροπής». Ένα Μουντιάλ, όπου Η FIFA δέχτηκε

αρκετή πίεση από πολιτικούς και ποδοσφαιρικούς παράγοντες, αλλά έμεινε αμετάκλητη. Ο πρόεδρος της FIFA, Χαβελάντζε, στον λόγο που εκφώνησε στην τελετή έναρξης του Μουντιάλ του '78, δεν δίστασε να στείλει το μήνυμά του: «Επιτέλους ο κόσμος θα μπορέσει να δει το πραγματικό πρόσωπο της Αργεντινής». Από κοντά και ο Κίσιγκερ δήλωσε: «Αυτή η χώρα έχει ένα λαμπρό μέλλον σε όλα τα επίπεδα». Στις φωνές στήριξης της Χούντας από την FIFA και την επίσημη γραμμή των ΗΠΑ, ήρθε να προστεθεί και αυτή του Μπέρτι Φογκτς, του αρχηγού της Εθνικής Ομάδας της Δυτικής Γερμανίας, ο οποίος προκάλεσε την οργή του απλού λαού, ξεκαθαρίζοντας στους δημοσιογράφους ότι: «Η Αργεντινή είναι μια χώρα στην οποία βασιλεύει η τάξη. Εγώ δεν είδα πουθενά έστω και έναν πολιτικό κρατούμενο...» Επιστρέφοντας στο σήμερα, το θέμα της διοργάνωσης του Κατάρ έχει πάρει εκτάσεις. Είναι αρκετοί οι πρώην και νυν ποδοσφαιριστές όπως ο Ερίκ Καντονά (ο ποδοσφαιριστής που εν' ώρα αγώνα επιτέθηκε σε φασίστα οπαδό) και ο Φίλιπ Λαμ, που με δηλώσεις τους έχουν καταδικάσει την απάνθρωπη και υποκριτική στάση των διοργανωτών. Ο Ερίκ Καντονά δήλωσε: «Δεν θα παρακολουθήσω το μουντιάλ» και τόνισε πως είναι αδιανόητο να γιορτάζει ο πλανήτης το παγκόσμιο κύπελλο για το οποίο χιλιάδες άνθρωποι πέθαναν.

Τι στάση κρατάει το Ελληνικό κράτος άραγε...; Ακόμη και μετά τις καταγγελίες, η ελληνική αστική τάξη τον περασμένο Αύγουστο συνέχισε τον Εμίρη του Κατάρ για τη διοργάνωση του Μουντιάλ. Επιβεβαιώνει τον χαρακτήρα της και στέλνει το μήνυμα ότι πλησιάζει πιο μαύρο μέλλον για τους λαούς του κόσμου, για την εργατική τάξη που θυσιάζεται για τα κέρδη του συστήματος. Ξεδιάντροπα στέλνει τους κύριους κυβερνητικούς εκφραστές της να παρακολουθήσουν το Μουντιάλ μετά την πρόσκληση του Εμίρη του Κατάρ. Έχει συμφωνήσει με τα εξίσου αντιδραστικά καθεστώτα της Σαουδικής Αραβίας και της Αιγύπτου να διεκδικήσει την διοργάνωση του Μουντιάλ για το 2030. Χαιρετάει τα εγκλήματα της εργοδοσίας και του κεφαλαίου! Δηλώνει σε διεθνές επίπεδο ότι ο δολοφόνος είναι άξιος συγχαρητηρίων, το οποίο το βλέπουμε πλέον πολύ συχνά στη χώρα μας. Δεν θα μπορούσε να κάνει αλλιώς, αν αναλογιστεί κανείς πόσα είναι εκείνα τα εγκλήματα του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου στην Ελλάδα, με εργάτες να θάβονται ζωντανόι σε εργοτάξια και να σκοτώνονται σε εργοστάσια, με ντελιβεράδες να τσακίζονται στους δρόμους, με εργαζόμενους να δουλεύουν κάτω από άθλιες συνθήκες στα εργασιακά κάτεργα της τουριστικής βιομηχανίας.

Το μέλλον του ποδοσφαίρου βαδίζει πλάι με το μέλλον των λαών. Ο κόσμος πρέπει να γυρίσει την πλάτη σε μια «γιορτή» που είναι βαμμένη με το αίμα των εργατών.

Στην **ΚΟΙΝΩΝΙΑ** που **σαπίζει** η **νεολαία** δε χωρά **πουθενά**

Δ.Β. (Ιατρική ΕΚΠΑ) - Η.Δ. (απόφοιτη ΣΕΥ, ΕΛΜΕΠΑ)

Ο λαός στη χώρα μας και οι λαοί όλου του πλανήτη χτυπιούνται από τη λυσσαλέα επίθεση του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος. Η βεντάλια της επίθεσης αφορά όλες τις πτυχές της ζωής (σπουδές - δουλειά - υγεία - ελευθερίες) και εξειδικεύεται στη νεολαία. Τα συστημικά επιτελεία κάνουν λόγο για τη γενιά της κρίσης. Πώς βιώνει η νεολαία το τσάκισμα των ελευθεριών και των δικαιωμάτων της; Ας γίνουμε λίγο πιο συγκεκριμένοι για τη νέα γενιά στη χώρα μας...

Επίθεση στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές

Στην Ελλάδα η συντριπτική πλειοψηφία της νεολαίας βιώνει ήδη από τη νηπιακή ηλικία το άγχος και την πίεση να περάσει σε κάποια σχολή. Γιατί στα πλαίσια των λαϊκών και όχι μόνο οικογενειών έχει γίνει κατανοητό, ότι ο εξαρτημένος χαρακτήρας της ελληνικής οικονομίας και η ανεργία δεν αφήνουν καμία ελπίδα και διέξοδο σε ένα παιδί χωρίς πτυχίο.

Η ίδια η πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση έχει συρρικνωθεί. Ενδεικτικά το υπουργείο παιδείας από τους 90.000 εισακτέους σε ΑΕΙ και ΤΕΙ που είχε ανακοινώσει το 2010, φέτος έχουμε μόνο 68.000 φοιτητές στα πανεπιστήμια. Μέσα σε μια δεκαετία δηλαδή έχουμε μείωση των εισακτέων σε ποσοστό 25%. Είναι στρατηγική επιλογή του συστήματος το πέταγμα κομματιών της νεολαίας έξω από την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Και αν ο ένας παράγοντας είναι η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, που έχουμε δει πώς εφαρμόζεται και τι σημαίνει, ο άλλος παράγοντας που έχει δρομολογηθεί από τα συστημικά επιτελεία -και μένει να δούμε τις συνέπειές του- είναι οι διαγραφές φοιτητών στα $v+v/2$. Τα δύο αυτά μέτρα, διατάξεις του ψηφισμένου νόμου 4777 θα βάλουν το λιθαράκι τους για τη διαμόρφωση μιας παιδείας ακόμα πιο ταξικής για ολοένα και λιγότερους και πιο εκλεκτούς.

Όσοι έχουν καταφέρει να περάσουν σε κάποια σχολή έρχονται αντιμέτωποι με τους ολοένα και πιο απαιτητικούς και εντατικοποιημένους ρυθμούς σπουδών. Αλυσίδες, κύκλοι σπουδών, «τεστάκια», υποχρεωτικές εργασίες είναι πλέον η κανονικότητα στα πανεπιστήμια. Αυτά διαμορφώνουν μια αφόρητη κατάσταση για έναν φοιτητή που για να ανταπεξέλθει πρέπει να «ασχολείται μόνο με τη σχολή του». Όταν περάσει όλους αυτούς τους φραγμούς, θα τον περιμένει ένα πτυχίο αποσυνδεδεμένο από τα επαγγελματικά του δικαιώματα (με βάση και τις διατάξεις του νέου νόμου πλαίσιο), χωρίς κανένα αντίκρισμα στην αγορά εργασίας. Για αυτό ήδη κατά τη διάρκεια των σπουδών, θα έχει αρχίσει να ψάχνει τα καλύτερα μεταπτυχιακά και τις καταρτίσεις, μιας και έχει πειστεί ότι με το πτυχίο του και μόνο δε θα μπορεί σε καμία περίπτωση να βρει δουλειά. Ενώ, λοιπόν, το σύστημα διατυμπανίζει τη «διά βίου μάθηση» και το χτίσιμο των σωστών βιογραφικών, αδυνατεί να απαντήσει στον νεολαίο το πώς ενώ η γνώση που παίρνει είναι περισσότερη από κάθε άλλη περίοδο η ανεργία είναι σε ψηλότερα επίπεδα από ποτέ.

Το σύστημα βέβαια κατανοεί πολύ καλά, ότι στην παρούσα φάση έχει καλύτερο συσχετισμό από το φοιτητικό κίνημα. Επιδιώκει για αυτό το λόγο να τσακίσει τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις που κατοχύρωσε το φοιτητικό κίνημα τις τελευταίες δεκαετίες. Φέρνει την πανεπιστημιακή αστυνομία (ΟΠΠΙ) για να καταστέλλει τους φοιτητές και τις κινητοποιήσεις τους. Θέλει να διαμορφώσει ένα αποστειρωμένο, απονεκρωμένο πανεπιστήμιο. Κάνει λόγο για αφισορρόπηση, όποτε ένα αριστερό σχήμα κολλάει μια αφίσα, περνάει από πειθαρχικά φοιτητές, επειδή διαμαρτύρονται. Βάζει τις αστυνομικές δυνάμεις να ρίξουν χημικά και δακρυγόνα σε φοιτητικά πάρτυ και συναυλίες. Επιβάλλοντας την πολιτική φασιστικοποίησης της δημόσιας και της πολιτικής ζωής και μέσα στο πανεπιστήμιο θέλει να διαμορφώσει τρομοκρατημένους φοιτητές που θα γίνουν αργότερα πειθαρχημένοι εργαζόμενοι. Φοιτητές που δε θα αντιδρούν στο πέταγμά τους έξω από το πανεπιστήμιο, την εντατικοποίηση, την ακρίβεια, τον πόλεμο... Φοιτητές που θα αποδέχονται το μαύρο μέλλον που τους υπόσχεται το καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα.

Ο ατομικός δρόμος... είναι μονόδρομος για το σύστημα

Το σύστημα μέσα και έξω από τις σχολές καλλιεργεί σε έναν νέο άνθρωπο την αυταπάτη ότι μπορεί να «την παλέψει» απέναντι στην άγρια επίθεση ατομικά. Είτε διαβάζοντας περισσότερο, είτε δουλεύοντας περισσότερο. Ακόμα κι αν αυτό γίνεται στον βωμό της κοινωνικής ζωής ή και της ψυχικής υγείας. Αξιοσημείωτο είναι, ότι ειδικά τα τελευταία χρόνια και με την καραντίνα και την τηλεκπαίδευση να λειτουργούν σαν καταλύτες, βγήκαν στη φόρα τα αποτελέσματα των ερευνών που κάνουν λόγο για την «έκρηξη» των αντικαταθλιπτικών φαρμάκων στους νέους.

Το σύστημα προωθεί τον ατομικό δρόμο και καλλιεργεί από νωρίς την αποστροφή προς τη συλλογικότητα, την οργάνωση και την πάλη. Θέλει να καταργήσει τον φοιτητικό συνδικαλισμό και τους φοιτητικούς συλλόγους. Γιατί μέσω αυτών μπορούσαν και μπορούν οι φοιτητές να απαντάνε στην επίθεση σε βάρος των δικαιωμάτων τους. Οι φοιτητές μπαίνουν στο πανεπιστήμιο έχοντας εμπεδώσει ότι πρέπει να είναι «μακριά από τα κόμματα και τις παρατάξεις». Ότι ο φοιτητικός συνδικαλισμός είναι κάτι παρωχημένο και αχρείαστο.

Το φοιτητικό κίνημα εδώ και δεκαετίες έχει αφήσει το στίγμα του στα πανεπιστήμια

Η πάλη των φοιτητών έχει καταφέρει να κατοχυρώσει σειρά από δικαιώματα στο πανεπιστήμιο. Η εξέγερση λαού και νεολαίας στο Πολυτεχνείο άνοιξε τον δρόμο για μια μαζικότερη τριτοβάθμια, επέτρεψε στη νεολαία από φτωχότερα στρώματα να διεκδικεί με καλύτερους όρους μια θέση στο πανεπιστήμιο. Το λαϊκό άσυλο αγώνων επέτρεπε την ελεύθερη πολιτική, πολιτιστική και συνδικαλιστική δράση στα πανεπιστήμια. Το φοιτητικό κίνημα κατοχύρωσε τα πανεπιστήμια ως ζωντανούς χώρους πολιτικοποίησης και κοινωνικοποίησης. Χώρους που η νεολαία δεν αντιλαμβανόταν ως χώρους καταπίεσης, ως μια συνέχεια του σχολείου. Οι φοιτητές μπορούσαν με πολύ μεγαλύτερη άνεση να συζητήσουν με τους συναδέλφους τους, να κοινωνικοποιηθούν, να πολιτικοποιηθούν. Αντιλαμβάνονταν με πολύ καλύτερους όρους τα κοινά τους συμφέροντα και την ανάγκη για συλλογική πάλη για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους. Γι αυτό και χτυπιόταν από κάθε κυβέρνηση με απώτερο στόχο την οριστική κατάργησή του.

Το σύστημα σε αυτή τη φάση νιώθει την άνεση να προχωράει και να βαθαίνει την επίθεσή του στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές. Σε αυτή την άνεση πρέπει να μπει φραγμός. Οι σχολές να γίνουν εστίες αντίστασης και διεκδίκησης. Πολιτικοποιώντας την πάλη των φοιτητών σε αγωνιστική κατεύθυνση. Στην πάλη για σπουδές - δουλειά - ελευθερίες. Για την ελεύθερη πολιτική πολιτιστική συνδικαλιστική δράση των φοιτητών μέσα στους φοιτητικούς τους συλλόγους και τις σχολές τους. Κόντρα στο πανεπιστήμιο που θέλουν να διαμορφώσουν...

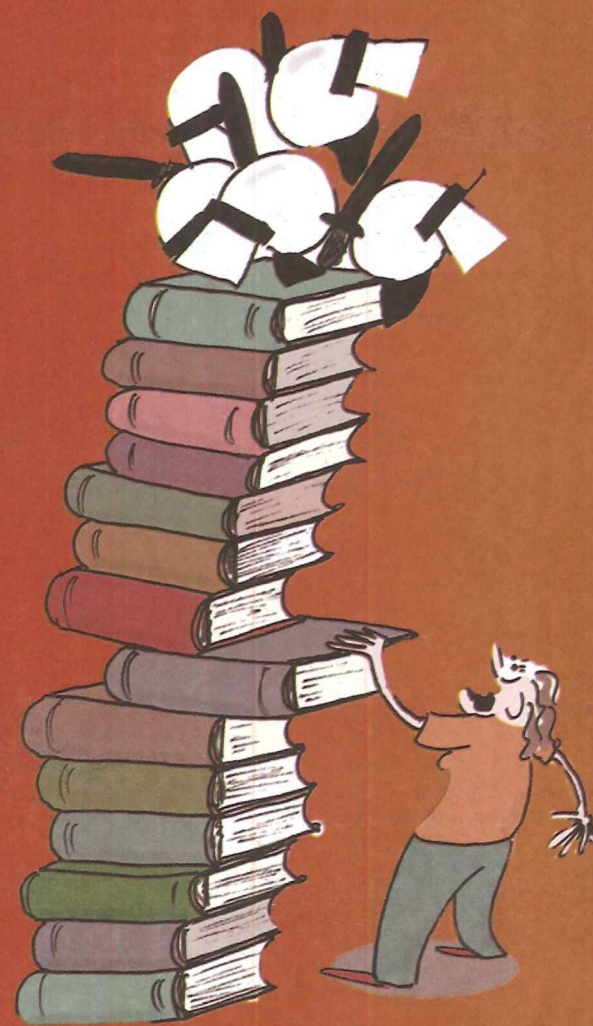
Τα εργασιακά μας δικαιώματα έρχονται από προηγούμενους αιώνες

"Μας κόβουν τα φτερά από νωρίς". Τα όνειρα και το πάθος για τη ζωή που θα ήταν λογικό να διακατέχουν έναν νέο άνθρωπο ισοπεδώνονται γρήγορα, αφού η γνωριμία με τη σύγχρονη εργασιακή σκλαβιά δεν αργεί να έρθει. Για άλλους αρκετά νωρίς, μιας και η εργασιακή εκμετάλλευση φτάνει να βρίσκεται πλέον και θεσμοθετημένη στο μαθητικό πληθυσμό μέσω της μαθητείας, για κανέναν ωστόσο δεν αργεί. Το καθεστώς της εργασιακής ανασφάλειας, η ελαστικοποίηση των εργασιακών όρων, η τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς, έρχονται να εμπεδώσουν στους νέους εργαζόμενους πως αυτό το ασφυκτικό πλαίσιο αποτελεί μια κανονικότητα στην οποία θα πρέπει να ανταπεξέρχονται για το υπόλοιπο της ζωής τους. Μόνοι και αναλώσιμοι, χωρίς εργασιακά δικαιώματα, με το καθημερινό ρίσκο των εργατικών ατυχημάτων - εργοδοτικών δολοφονιών. Σούζα στις επιταγές των αφεντικών, για να βγάλουν κέρδη από το μόχθο μας ενώ εμείς ζούμε με μισθούς πείνας. Και με ψηφισμένο εδώ και ενάμιση χρόνο το ν. 4808/21(νόμος Χατζηδάκη), η εφαρμογή του οποίου μέχρι σήμερα μας έχει φέρει αντιμέτωπους με απεργίες που βγήκαν παράνομες, με μαζικές και εκδικητικές απολύσεις, γκρεμίζοντας κομβικές κατακτήσεις του εργατικού κινήματος όπως το 8ωρο, την Κυριακάτικη αργία, επιβεβαιώνοντας στην περίοδο που διανύουμε την πολιτική ισχύ του συστήματος απέναντι στις εργαζόμενες μάζες.

Προτεινόμενη διέξοδος στην εργασιακή βαρβαρότητα: ανταγωνισμός και ατομικός δρόμος

Αποτελεί δυστυχώς οικεία εικόνα για έναν εργαζόμενο το ανταγωνιστικό κλίμα στον εργασιακό του χώρο. Δεν είναι κάτι παραπάνω από την προώθηση της κυρίαρχης ιδεολογίας στους χώρους δουλειάς: θα κοπιάσεις, θα ενισχύσεις τα προσόντα σου ως εργαζόμενος, θα γίνεις πιο ανταγωνιστικός απέναντι στους συναδέλφους σου για να μπορέσεις να έχεις μία καλύτερη τύχη. Το καπιταλιστικό αφήγημα πως, όσο δουλεύεις, τόσο θα ανταμείβεσαι, προτάσσεται από το σύστημα και δείχνει από νωρίς στους νέους εργαζόμενους πως σε αυτό το παιχνίδι βρίσκονται μόνοι. Δεν υπάρχουν εργασιακά δικαιώματα αλλά βρίσκονται σε αγώνα δρόμου για να αποδείξουν ότι αξίζουν μία δουλειά. Ατομικός ο δρόμος για να δείξει πόσο παραγωγικός είναι και πόσο θα φουσκώσει τις τσέπες των αφεντικών. Ατομικός ο δρόμος για να αναζητήσει κάτι διαφορετικό από την ωμή εκμετάλλευση.

Λυσσάνε οι εργοδότες να μην στραφούμε στη συλλογική απάντηση και θέλουν να είμαστε αποξενωμένοι από τους συναδέλφους μας. Δε θέλουν να συζητάμε για τη σαπίλα που βιώνουμε και όλα όσα μας ενώνουν στους χώρους δουλειάς. Ο εργαζόμενος που αρνείται να βγάλει τις απλήρωτες υπερωρίες, που αντιστέκεται στο να χάσει τις άδειες και τα ρεπό του, που «καθυστερεί» να βγάλει μόνος του τη δουλειά πέντε ανθρώπων, αν δεν πάρει πόδι από νωρίς, στοχοποιείται από την εργοδοσία και παρουσιάζεται απέναντι στους συναδέλφους του ως πηγή του προβλήματος. Για να μη μιλήσουμε για εκείνον που απεργεί...Πάει και έρχεται η συζήτηση για την «αντι-συναδελφική» στάση, όποτε ένας εργαζόμενος αρνείται να γίνει λάστιχο. Συζήτηση που φυσικά δεν ξεκινάει από τις εργαζόμενες μάζες αλλά από τα αφεντικά, μεταθέτοντας τις εργοδοτικές ευθύνες για τις εργασιακές συνθήκες γαλέρας στις πλάτες των εργαζομένων που δεν προσαρμόζονται στις απαιτήσεις τους. Πώς να μην γίνει αφόρητη η ζωή ενός νέου ανθρώπου, όταν εργάζεται σε αυτήν την δυστοπία;

(Σκίτσο του kwikiu)

Αποξένωση των εργαζομένων με κάθε μέσο - Η συμβολή της τηλεργασίας

Αποξένωση λοιπόν με όλα τα μέσα. Όχι μόνο με την ιδεολογική παρέμβαση μέσα στους χώρους δουλειάς αλλά ακόμη και απομακρύνοντας τους εργαζόμενους εντελώς από τους μαζικούς τους χώρους. Το ποσοστό των εργαζομένων που βρίσκονται σε καθεστώς τηλεργασίας μετά το 2020, δεδομένων των διαφορών που υπάρχουν ανάμεσα στις χώρες, βρίσκεται μεγαλύτερο απ' ότι πριν την πανδημία. Ήδη από την περασμένη δεκαετία γινόταν λόγος στην ιμπεριαλιστική μητρόπολη των ΗΠΑ, για τα οφέλη που παρέχει «από κοινού» στις επιχειρήσεις και τους εργαζόμενους η εφαρμογή της τηλεργασίας, στο βωμό της της παραγωγικότητας. Σχετικές έρευνες πλήθυναν μετά το ξέσπασμα της πανδημίας, ενώ τα εγχώρια επιτελεία τόνιζαν την ανάγκη να ξεπεραστεί η πτώση της παραγωγικότητας που σημειώθηκε κατά 12% μέσα στα χρόνια της κρίσης. Τη στιγμή που προωθούν την αντεργατική επίθεση, χρυσώνουν το χάπι της τηλεργασίας, τονίζοντας τα οφέλη της στη ζωή των εργαζομένων. Ότι υποτίθεται μειώνει το στρες, διευκολύνει τον εργαζόμενο επειδή βρίσκεται στην άνεση του σπιτιού του, τον γλιτώνει το χρόνο και τα έξοδα των μετακινήσεων.

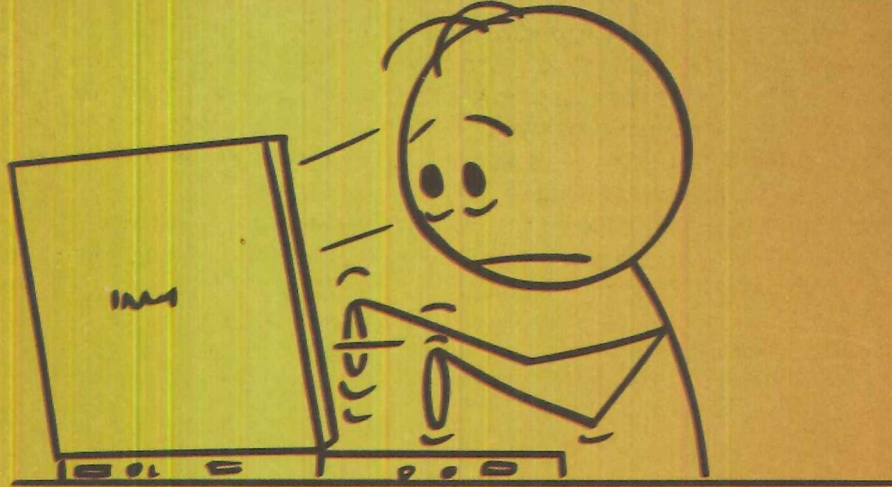
Πόσο αντιπροσωπεύουν άραγε όλα αυτά την πραγματικότητα; Πόσο μειώνεται το στρες όταν οι αρμοδιότητες που του αναθέτουν είναι πολλαπλάσιες και πώς βιώνουν το άγχος οι εργαζόμενοι όταν δουλεύουν τη μισή μέρα στο σπίτι χωρίς να βλέπουν άνθρωπο; Σε τι σπίτια ζει άραγε η νεολαία των λαϊκών στρωμάτων, την περίοδο της επισιτιστικής και ενεργειακής κρίσης, για να δουλεύει «άνετη από το σπίτι»; Ο χρόνος που «γλιτώνεις από τις μετακινήσεις» είναι άραγε χρόνος ξεκούρασης ή αναπληρώνεται και με το παραπάνω από τις υπερωρίες; Το αφήγημα της ευέλικτης και

φιλικής προς τον εργαζόμενο τηλεργασίας καταρρίπτεται από την σκληρή καθημερινότητα που αντιμετωπίζει η σημερινή νεολαία. Η νεολαία που με τους μισθούς πείνας δεν μπορεί να πατήσει στα πόδια της και παρατείνει επ' αόριστον την παραμονή στο σπίτι με τους γονείς, χωρίς να μπορεί να ανεξαρτητοποιηθεί. Η νεολαία που πνίγεται από το άγχος και την πίεση την ώρα της δουλειάς και που με το καθεστώς της τηλεργασίας δεν μπορεί ούτε να βρει κάποιον συνάδελφο να συζητήσει για την ατελείωτη βάρδια, ούτε καν να μοιραστεί ένα βλέμμα αγανάκτησης που θα την κάνει να αισθανθεί ότι δεν είναι μόνη. Αλλά το βασικότερο από όλα είναι που βρίσκεται μακριά από το μαζικό της χώρο, εκεί που πραγματικά μπορεί να συσπειρωθεί με τους συναδέλφους της και να αναπτύξει αντιστάσεις απέναντι στην καθημερινή εργασιακή βαρβαρότητα. Ο καπιταλισμός γνωρίζει πολύ καλά τα οφέλη που του παρέχει η τηλεργασία, για αυτό και επεκτείνει την εφαρμογή της όπου του επιτρέπουν οι συνθήκες.

Τι γκρινιάζεις; Δουλειά να υπάρχει

Στην τελική και η οθόνη στο σπίτι, και το ρίσκο να φύγει το μηχανάκι από το δρόμο, είναι προτιμότερο από το να μην έχεις καθόλου δουλειά. Ο φόβος να μη βρεθεί ένας νέος άνθρωπος άνεργος είναι διαρκής, μιας και με κάθε ευκαιρία του επιβεβαιώνουν πόσο αναλώσιμος είναι. Οι απολύσεις πάνε και έρχονται κάθε φορά που κάποιος δεν συμμορφώνεται πλήρως στις απαιτήσεις των αφεντικών. Η γενιά της ανεργίας και του *brain drain* βρίσκεται καθημερινά αντιμέτωπη με το φόβο πως την επόμενη μέρα μπορεί να μην έχει λεφτά για να ζήσει. Δε χρειάζεται κανείς να κοιτάξει τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ ή της Eurostat (αν και η πρωτιά στην ανεργία των νέων της Ευρώπης, με το σχεδόν 30%, είναι ιδιαίτερα τιμητική!) για να διαπιστώσει το μέγεθος του αδιεξόδου που αντιμετωπίζει ένας νέος που αναζητά εργασία. Αρκούν οι συνεχείς συνεντεύξεις, στις οποίες αντιλαμβάνεσαι πως το 5ήμερο, το 8ωρο, η ασφάλιση είναι έννοιες ξεχασμένες και πως αν θες δουλειά θα πρέπει να συμβιβαστείς με την ανασφάλεια και τους μισθούς πείνας. Αποδεικνύεται από τα δεκάδες βιογραφικά που μένουν στο διαβάστηκε και τις συνεχείς απορρίψεις επειδή το πτυχίο δεν αποτελεί προϋπόθεση για δουλειά. Αντανακλάται στο γεγονός πως ο κατώτατος μισθός βρίσκεται 200 ευρώ πάνω από το 400άρι του επιδόματος ανεργίας με αποτέλεσμα η νεολαία να στρέφεται και στην ανασφάλιστη εργασία μπας και μαζευτεί κανένα 100άρι παραπάνω για να πληρώσει τη ΔΕΗ.

Και το βαρέλι δεν έχει πάτο! Η γενιά που την κατηγόρησαν πως τεμπελιάζει να βρει δουλειά και υποτίθεται δεν την προσλαμβάνουν επειδή δεν ξέρει να φτιάχνει το βιογραφικό της, σήμερα

απειλείται με πρόστιμα και διαγραφή από το μητρώο ανέργων αν αρνηθεί τρεις φορές εργασία από τον εργασιακό σύμβουλο του ΟΑΕΔ. Τι σημασία έχει αν οι προτάσεις αφορούσαν κακοπληρωμένες θέσεις σε απαράδεκτο εργασιακό περιβάλλον;

Λες και δεν είναι αρκετή η καθημερινή πάλη για την επιβίωση, όταν ένας στους τρεις νέους στην Ελλάδα, σύμφωνα με τα στοιχεία του ΕΦΚΑ, δεν έχει δουλειά. Λες και δε φτάνουν οι συνεχείς ματαιώσεις για έναν νέο άνθρωπο που αδυνατεί να ενταχθεί κοινωνικά στην εποχή της εργασιακής περιπλάνησης και επισφάλειας. Ακόμη και για το δομικό ζήτημα της ανεργίας που θεριεύει στον καπιταλισμό, θα κληθεί να αναλάβει ατομικά τις ευθύνες και να πληρώσει. Στη χώρα μας ήδη από το 2012 το ποσοστό των ανέργων άρχισε να εκτινάσσεται τρομακτικά. Στο όνομα της κρίσης απελευθερώθηκαν μαζικά απολύσεις εργαζομένων, ανοίγοντας παράλληλα πλατιά της πύλες στην ελαστική εργασία και την υποαπασχόληση. Η ανεργία δεν αποτελεί κάποιο θεόσταλτο κοινωνικό φαινόμενο, αλλά στρατηγική επιλογή του κεφαλαίου απέναντι στους εργαζομένους. Αξιοποιείται για να εκβιάσει, να τρομοκρατήσει τους εργαζομένους και να προωθήσει το γκρέμισμα εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων. Την ίδια στιγμή που φέρνουν το λαό μπροστά σε ένα νέο «Χειμώνα του '42», το κεφάλαιο και οι επιχειρήσεις συνεχίζουν να κερδοφορούν και τα συμφέροντα ντόπιων και ξένων επιτελείων εξακολουθούν να προστατεύονται. Θέλουν τα σπασμένα της κρίσης να τα πληρώσει ο λαός. Κόντρα στην εξαθλίωση, την ατομική ευθύνη και την απομόνωση πρέπει να προτάξουμε το δικαίωμα στη ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ, με ανθρώπινους όρους και μισθούς που να καλύπτουν το κόστος διαβίωσης.

Οι δυσκολίες στην κοινωνική ζωή και τις διαπροσωπικές σχέσεις

Δεν είναι καινούρια η συζήτηση για τους ρυθμούς ζωής και την αποξένωση που συναντώνται στις Δυτικές χώρες, οι οποίοι αντανakλώνται ακόμη πιο έντονα στις διαπροσωπικές σχέσεις και την κοινωνική ζωή των νέων. Εκφράζονται δήθεν προβληματισμοί και ανησυχίες από τους εκφραστές του συστήματος για τον τρόπο που κοινωνικοποιούνται οι ανήλικοι και νέοι στη σημερινή κοινωνία. Με περίσσια υποκρισία βάζουν τα επιστημονικά κεφάλια να εξηγήσουν γιατί μαστίζει η κοινωνική αποξένωση στην κοινωνία μας, γιατί έφηβοι και νέοι στρέφονται μαζικά στα social media αλλά δυσκολεύονται να ανταλλάξουν κουβέντες στο σχολείο, τη σχολή, την παρέα. Από τη μία ρίχνουν τις ευθύνες στις οικογένειες που δεν παρεμβαίνουν εγκαίρως και αποτελεσματικά, που δεν κάνουν οι ίδιοι «σωστή χρήση» των social media δίνοντας το κακό παράδειγμα, που δεν είναι οι ίδιοι «συναισθηματικά διαθέσιμοι» ή δεν αποτελούν μια «σταθερή βάση», που δε βάζουν όρια κλπ. Μονοπωλούν το τελευταίο διάστημα τη συζήτηση στην περίοδο της πανδημίας, υπερτονίζοντας τις -πράγματι σοβαρότατες- συνέπειες της καραντίνας, λες και οι δυσκολίες στην κοινωνική ζωή των νέων ξεκίνησαν το 2020. Αποφεύγουν να αγγίξουν την κοινωνική και πολιτική διάσταση του ζητήματος, στην οποία βρίσκονται οι βαριές ευθύνες για μία γενιά που της τα έχουν πάρει όλα και δεν έχει από πού να πιαστεί. Αρνούνται να «διερευνήσουν» γιατί αυτά τα φαινόμενα συναντώνται με μεγαλύτερη συχνότητα στις δυτικές μητροπόλεις που δήθεν βασιλεύει η κοινωνική ευημερία.

«Δεύτερη πανδημία στην ψυχική υγεία των νέων»

Με το ξέσπασμα της πανδημίας πράγματι εντάθηκε η πίεση. Η «δεύτερη πανδημία στην ψυχική υγεία των νέων», όπως είδαμε να τιτλοφορείται στα καθεστωτικά ΜΜΕ τον περασμένο Απρίλη, είναι φαινόμενο που όσο

και αν προσπαθούν να το απομονώσουν από τις εγκληματικές πολιτικές που εφαρμόστηκαν, διαψεύδεται για άλλη μια φορά από την πραγματικότητα. Η ταχύτατη μετάδοση του covid-19 και η επιλογή των ιμπεριαλιστών και των αστικών τάξεων στις χώρες του κόσμου να τον αντιμετωπίσουν χωρίς ενίσχυση της υγείας αλλά με lockdown και μέτρα καταστολής χτύπησαν καμπανάκι κινδύνου από νωρίς. Οι ίδιοι που φέρουν τις ευθύνες για τους εκατομμύρια θανάτους από τον κορωνοϊό σε όλο τον κόσμο, είναι υπαίτιοι και για τα πολλαπλά αδιέξοδα που ήρθαν σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό αντιμέτωποι οι νέοι.

Από το πρώτο διάστημα κιάλας έγινε λόγος για τους μαθητές και τους νέους μεταξύ 18-24 που φαίνονταν να επηρεάζονται σημαντικά από τις εξελίξεις, παρουσιάζοντας σε μεγαλύτερα επίπεδα από ένα προηγούμενο διάστημα άγχος και κατάθλιψη. Έρευνες που υλοποιούνταν σε γονείς χωρών της Ευρώπης κατέγραφαν παρατηρήσεις σε σχέση με τη συμπεριφορά των παιδιών που παρούσιάζαν δυσκολία στη συγκέντρωση, ευερεθιστότητα, νευρικότητα και ανησυχία. Στα πιο πρόσφατα στατιστικά στοιχεία που παρουσίασε η New York Times για το πρώτο εξάμηνο του 2021, σε μαθητές γυμνασίου της ιμπεριαλιστικής μητρόπολης καταγράφηκε το 44,2% των παιδιών να αναφέρει αισθήματα στεναχώριας, απελπισίας και παραίτηση από καθημερινές δραστηριότητες, το 9% παραδέχτηκε απόπειρες αυτοκτονίας, ενώ εξίσου υψηλά σημειώνονται τα ποσοστά της ψυχολογικής και σωματικής κακοποίησης. Με τη σειρά της η αστική τάξη της χώρας μας παρουσίασε ενόψει της Παγκόσμιας Ημέρας Ψυχικής Υγείας τη νέα έκθεση της Ε.Ε., στο οποίο οι νέοι «βρίσκονται στο επίκεντρο» για τη βελτίωση της ψυχικής ευεξίας και της μείωσης του στίγματος λόγω ζητημάτων ψυχικής υγείας. Λες και οι βάρβαρες πολιτικές που εφαρμόζει η Ε.Ε. απέναντι στους νέους, από το εργασιακό, την εκπαίδευση, την υγεία, μέχρι τα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα δεν ενισχύουν κάθε είδους ψυχολογικό αδιέξοδο ή σαν να αποτελεί βασικό πρόβλημα το στίγμα που αντιμετωπίζει στη σημερινή κοινωνία ένας νέος που νοσεί από κάποια ψυχική ασθένεια.

Όταν η πίεση δεν βρίσκει διέξοδο: η οργή της νεολαίας στα σχολεία

Στην ίδια κατεύθυνση έχει ανοίξει η συζήτηση για την παραβατική συμπεριφορά των νέων, τα φαινόμενα «bullying» στα σχολεία και την εκτεταμένη βία που συναντάται στους κόλπους της νεολαίας. Η συσσωρευμένη οργή χωρίς να βρίσκει διέξοδο στην πάλη απέναντι στον πραγματικό φταίχτη, εκτονώνεται με τρόπο που επιβεβαιώνει πως η νεολαία είναι ένα καζάνι που βράζει. Γεγονός που σκιαγραφείται ακόμη εντονότερα

στα πιο χτυπημένα στρώματα, όπως για παράδειγμα των μαθητών στα ΕΠΑΛ, που γνωρίζουν πολύ καλά πως το μέλλον που τους υπόσχονται είναι εκείνο της ευκαιριακής εργασίας, του κατώτατου μισθού, των εργατικών ατυχημάτων, της καταπάτησης στοιχειωδών δικαιωμάτων. Εκεί όσο υποκριτικό είναι το ενδιαφέρον των από πάνω για την «ανησυχητική στροφή» που φαίνεται να παίρνει η νεολαία, τόσο αριστοτεχνικά κοιτάνε να κουκουλώσουν τις ευθύνες τους επικαλούμενοι τη λεγόμενη «ενδοσχολική βία». Είδαμε να ανοίγει πρόσφατα πάλι η εν λόγω συζήτηση με αφορμή και την επιστολή παραίτησης ενός καθηγητή σε ΕΠΑΛ. Το αφήγημα του σχολικού εκφοβισμού όχι απλά περιορίζεται στην ψυχολογικοποίηση της μαθητικής παραβατικής συμπεριφοράς μέσα στο σχολικό χώρο αλλά ουσιαστικά αποποιείται τις ευθύνες του συστήματος για την ατέλειωτη βία με την οποία εξοικειώνεται ένας νέος άνθρωπος καταλήγοντας σε κάποιες περιπτώσεις ακόμη και να την αναπαράγει τυφλά.

Δε γίνεται λόγος για τη βία των ταξικών φραγμών, της εργοδοσίας, της κρατικής καταστολής, των πολέμων αλλά ψάχνουν να βρουν την πηγή της βίας στις σχολικές αίθουσες. Η οργή της μαθητικής νεολαίας που σε κάθε της βήμα βρίσκει μπροστά τα ταξικά εμπόδια της Ε.Β.Ε. και της τράπεζας θεμάτων, που τη στέλνουν στη μαθητεία με τον κίνδυνο να θυσιαστεί για τα συμφέροντα του κάθε εργοδότη, που της μαθαίνουν από νωρίς πως το μέλλον της είναι να υπομένει με σκυφτό κεφάλι κάθε μορφή εκμετάλλευσης, είναι δίκαιη. Ο κάθε μαθητής και νέος άνθρωπος πρέπει να νιώσει πως δεν φταίει για τις απανωτές κλειστές πόρτες που βρίσκει μπροστά του, πως δεν είναι μόνος σε αυτήν τη βαρβαρότητα και πρέπει να στραφεί ενάντια στο σύστημα που του στερεί καθημερινά το δικαίωμα στη ζωή.

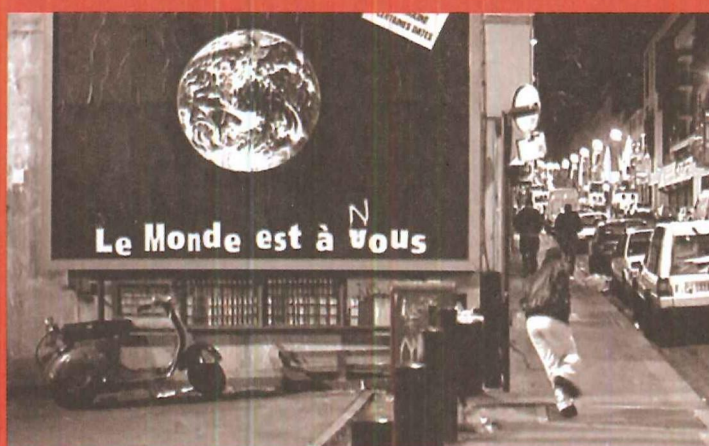
Μας προτείνουν την εκτόνωση αντί της συλλογικής πάλης

Η νεολαία που δε βλέπει μέλλον σε μία κοινωνία που σαπίζει στρέφεται μαζικά στην εκτόνωση. Παρά την ανάγκη να νιώσει ότι ανήκει κάπου, δεν έχει βρει το δρόμο της συλλογικότητας και της πάλης για καλύτερη ζωή. Το σύστημα τη στρέφει στην κοινωνική απομόνωση και της προτείνει να διοχε-

τεύσει την οργή της ευκαιριακά. Τη διώχνει από την κοινωνική πραγματικότητα και την καθλώνει πίσω από την οθόνη. Τη στέλνει στον κόσμο των ψευδαισθήσεων και της εξάρτησης που προσφέρουν τα ναρκωτικά για να καλύψει τα αδιέξοδα που το ίδιο δημιουργεί. Η μόνη μορφή «συλλογικότητας» που της προτείνει είναι εκείνη του χουλιγκανισμού, ισοπεδώνοντας τα ιδανικά της και κρατώντας τη διαιρεμένη. Από την άλλη χτυπάνε λυσσαλέα το μαχητικό συνδικαλισμό και τη συλλογική πάλη. Το προχώρημα της επίθεσης στην οργανωμένη πάλη βαθαίνει. Οι νόμοι Κεραμέως στις σχολές με την καταπάτηση του ασύλου και το χτύπημα στους φοιτητικούς συλλόγους, ο νόμος Χατζηδάκη στους χώρους δουλειάς με την επίθεση στα σωματεία και την απεργία, η τηλε-εκλογές που πάνε να προωθήσουν στην εκλογή των μαθητικών συμβουλίων επιβεβαιώνουν το φόβο του συστήματος να στραφεί η νεολαία στην οργανωμένη πάλη.

Κάποιοι μας χωρίζουν, κάτι μας ενώνει

Όσο και αν πασχίζουν να μας κρατήσουν διαιρεμένους, όσο και αν αναφέρονται γενικά και αόριστα στην οργή που καταβάλλει τους νέους, η συσσωρευμένη αγανάκτηση έχει μία κοινή αφετηρία: το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα που γκρεμίζει το μέλλον της νεολαίας. Τη βλέπει αναλώσιμη για αυτό και προωθεί το σύνολο της αντιλαϊκής του ατζέντας εις βάρος της. Την πετάει έξω από την εκπαίδευση, τη βλέπει σαν μια στρατιά σκλάβων για τις ανάγκες του κεφαλαίου, της στερεί δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, την προορίζει κρέας στα πολεμικά κανόνια των ιμπεριαλιστών. Παράλληλα, γνωρίζουν πολύ καλά ότι και σε αυτές τις πολύ σκοτεινές για τους λαούς περιόδους η νέα γενιά και θα αναζητήσει διέξοδο, και έχει ανάγκη από όραμα για μια δίκαιη κοινωνία. Ο φόβος τους πρέπει να γίνει πραγματικότητα. Η μαζική συσπείρωση της νεολαίας στο δρόμο της αντίστασης και της διεκδίκησης για ζωή, ειρήνη, σπουδές, δουλειά, υγεία, δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες είναι υπόθεση που πρέπει να υπηρετηθεί από όλους μας με τους πιο αποφασιστικούς και μαχητικούς όρους. Το μέλλον της νεολαίας θα κριθεί στους αγώνες!

[Από την ταινία La Haine(1995). Στη σκηνή αυτή ο Said, ένας εκ των 3 πρωταγωνιστών, όλοι τους μεγαλωμένοι στα Παριζιάνικα γκέτο, βλέποντας μια διαφημιστική πινακίδα που γράφει «ο κόσμος είναι δικός σας» (Le Monde est a vous) σβήνει το v και βάζει το N, αλλάζοντας τη φράση στο «ο κόσμος είναι δικός μας» (Le Monde est a nous).]

Πόσο «θερμός» θα είναι ο φετινός χειμώνας για το λαό και τη νεολαία στη χώρα μας;

Σ.Π.

Από τη μια, η αντιδραστική αντιπαράθεση των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας κλιμακώνεται επικίνδυνα σε όλα τα μέτωπα. Αποτελεί «υποσύνολο» της αναμέτρησης που διεξάγεται σ' ολόκληρο τον πλανήτη και που δίνει διαρκώς νέα επεισόδια, με την Ουκρανία να έχει αναδειχτεί εκ των πραγμάτων σε επίκεντρο της σύγκρουσης των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ με τη Ρωσία. Είναι ακριβώς αυτή η συνθήκη που οδηγεί σε «θέρμανση» της Νοτιοανατολικής Μεσογείου και μέσα σ' αυτήν του νερού και του αέρα του Αιγαίου Πελάγους.

Σε αναζήτηση κερδών και ρόλων, οι δύο εξαρτημένες άρχουσες τάξεις είναι έτοιμες ακόμη και για τους μεγαλύτερους τυχοδιωκτισμούς. Δεν περνά στην κυριολεξία μέρα που αυτή η κόντρα να μην εκδηλώνεται με λεονταρισμούς, μαξιμαλισμούς κι επιθετικότητες αλλά και με κινήσεις στο «πεδίο». Οι δύο λαοί ποτίζονται με τόνους εθνικιστικής και σοβινιστικής υστερίας, καθώς και υφίστανται μια τεραστίων διαστάσεων ιδεολογική επίθεση τόσο σε περίοδο ειρήνης όσο (πολύ περισσότερο) σε περίοδο πολέμου, με στόχο να μετατραπούν σε αναλώσιμη-καύσιμη ύλη για τους ιμπεριαλιστές επικυρίαρχους και για τους εντολοδόχους τους στη περιοχή. Παρ' όλα αυτά, δικά τους στοιχεία αποκαλύπτουν αυτό που ήδη γνωρίζουμε: το δεδομένο της φιλίας και αλληλεγγύης ανάμεσα στους λαούς υπερσχύει κάθε τεχνητού διαχωρισμού, κάθε ψεύτικης πόλωσης!

Από την άλλη, η ακρίβεια και η λιτότητα, η φτώχεια και η φτωχοποίηση είναι κοινά χαρακτηριστικά πλέον ένθεν κακείθεν του Αιγαίου. Τμήμα της αντιλαϊκής επίθεσης εδράζεται στην «πολεμική» κατάσταση που επικρατεί, στην «ανάγκη» να διοχετευθούν πόροι για να στηριχτεί το αφήγημα του κινδύνου, στην «επιτακτικότητα» των στρατιωτικών εξοπλισμών. Πρόκειται για μία προπαγανδιστική καμπάνια 10ετιών που επιδιώκει να δικαιολογήσει γιατί τα λεφτά δόθηκαν «δεν φτάνουν» για μισθούς, μεροκάματα και συντάξεις, «δεν επαρκούν» για την παιδεία, την υγεία, την ασφάλιση και κάθε τομέα με κοινωνικό αποτύπωμα.

Στον πυρήνα της, αυτή η αντίληψη έχει το συμφέρον της αστικής τάξης που επιχειρεί να το εμφανίσει ως «εθνικό», όπως επίσης έχει και τα συμφέροντα των Αμερικάνων κι Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών που αποτελούν τους «προστάτες» της χώρας έναντι «κάθε επιβουλής». Κι ας είναι οι ίδιοι που υποδαυλίζουν όλες τις «έχθρες». Κι ας είναι οι ίδιοι που δημιουργούν ή επιτείνουν υπαρκτά και ανύπαρκτα ζητήματα κατά το δοκούν. Αυτοί που δεν θέλουν την αναβάθμιση κανενός υποτακτικού τους έναντι άλλων, για να μπορούν να χειρίζονται τις καταστάσεις, εμφανίζονται ως γεφυροποιοί και ειρηνοποιοί, για να επιβάλουν εν τέλει τη θέλησή τους. Είτε ως «καλό παιδί» η Ελλάδα είτε ως «άτακτο» η Τουρκία, σημασία γι' αυτούς έχει να «γίνεται η δουλειά». Να λεηλατούνται οι χώρες, να ξεζουμίζονται οι λαοί, να εκδιώκονται αντίπαλοι κι ανταγωνιστές. Είναι τόσο «απλό»...

Ο ένας «θα έρθει νύχτα», ο άλλος «θα τετραπλασιάσει την έκταση της χώρας». Οι αντιθέσεις ανάμεσα σε ελληνική και τουρκική άρχουσα τάξη, είναι αγεφύρωτες. Το δέλεαρ επέκτασης της κυριαρχίας είναι ζωντανό. Μόνο που τίποτε δεν μπορεί να γίνει ερήμην των μεγάλων αφεντικών, άρα στο μετα-

ξύ, προετοιμάζονται. Η τουρκική κυβέρνηση ανακοίνωσε εξοπλιστικό πρόγραμμα μαμούθ 26 δισεκατομμυρίων δολαρίων, ενώ η ελληνική έχει ήδη ξεπεράσει τα 10 δισεκατομμύρια ευρώ και προχωρά. Οι έμποροι του πολέμου, οι ιμπεριαλιστές και οι στρατιωτικές τους βιομηχανίες, τρίβουν τα χέρια τους.

Η οικονομική και ενεργειακή πλευρά του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού είναι υπαρκτή. Η γεωπολιτική πλευρά, ωστόσο, είναι η κυρίαρχη. Όσο οι Αμερικανοί χτυπούν στη πλάτη την ντόπια ολιγαρχία του πλούτου, τόσο αυτή θεωρεί ότι «ψηλώνει» και προσβλέπει με το αζημίωτο σε έναν παρπάνω ρόλο στη περιοχή. Ως μεσάζων και συνομιλητής, η τουρκική αστική τάξη όσο μπορεί να κινείται ανάμεσα στις μεγάλες δυνάμεις, τόσο ονειρεύεται την ανάδειξή της σε περιφερειακό παίχτη και προσδοκά τον εκτοπισμό άλλων με τις ίδιες βλέψεις. Και η διελκυστίνδα καλά κρατεί σε αναμεταξύ τους δηλώσεις και στα διάφορα διεθνή forum. Χωρικά ύδατα, εναέριος χώρος, θαλάσσιες ζώνες, καθεστώς νησιών και, γιατί όχι, διεθνείς συνθήκες «επικαιροποιούνται». Είναι πάμπολλα τα ερωτήματα που «αιωρούνται». Ισχύει ή όχι η Συνθήκη της Λοζάνης για τα ελληνοτουρκικά σύνορα και των Παρισίων για τα Δωδεκάνησα; Πως χαρακτηρίζονται οι μειονότητες στις δύο χώρες; Γιατί δεν μπορεί να ζήσει η Κύπρος ως ενιαίο κι ανεξάρτητο νησί; Οι πρόσφυγες και οι μετανάστες είναι «εργαλεία» ή θύματα; Και αυτά είναι μερικά μόνο...

Μέσα σ' όλα αυτά, ο τυχοδιωκτισμός περισσεύει. Αλήθεια, «είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία», όπως λέει ο Μητσοτάκης που στέλνει κάθε λίγο και λιγάκι όπλα στον εκλεκτό της Δύσης, τον Ζελένσκι; Μήπως αυτό διαβάζεται και ανάποδα και κινδυνεύει η χώρα να γίνει, εκτός από εχθρός που έγινε, στόχος αντιποίνων της Ρωσίας; Πρέπει «να επεκτείνουμε τα χωρικά μας ύδατα νότια και ανατολικά της Κρήτης στα 12 ναυτικά μίλια», όπως ζητά ο Τσίπρας για να δοθεί «έμπρακτη» απάντηση στο Τουρκολιβυκό Σύμφωνο; Υπάρχει κίνδυνος πολέμου από μια τέτοια κίνηση ή το casus belli

θα παραμείνει μόνο στο Αιγαίο, όπως «αφελώς» νομίζει ο ΣΥΡΙΖΑ; Η ιστορία έχει δείξει ότι πολλές φορές όσοι «πάνε για μαλλί, γυρίζουν κουρεμένοι». Μπορεί οι Αμερικανοί φονιάδες των λαών να χρησιμοποιούν την άρχουσα τάξη ως μοχλό πίεσης για να «επαναφέρουν» την Τουρκία πλήρως στα νατοϊκά πλαίσια, αυτό δε σημαίνει, ωστόσο, ότι θα παραχωρήσουν στην ελληνική πλευρά «αρμοδιότητες» που αναλογούν στην αστική τάξη της γείτονος, στο βαθμό που αυτή «επανακάμπτει» στο δυτικό πλαίσιο.

Ένα είναι βέβαιο. Όσο η πρωτοβουλία των κινήσεων παραμένει στα χέρια των εχθρών των λαών, στην εποχή που έχουμε μπει, τόσο οι κίνδυνοι θα μεγαλώνουν. Αυτούς τους κινδύνους μπορούν και πρέπει να αποτρέψουν οι λαοί με την πάλη τους. Με τη σφυρηλάτηση της φιλίας και της αλληλεγγύης τους. Με την οικοδόμηση του κοινού αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού μετώπου πάλης τους. Με την ανάπτυξη της ταξικής πάλης και του αγωνιστικού-διεκδικητικού χαρακτήρα του κινήματός τους στο εσωτερικό των χωρών τους. Με την ισχυροποίηση της προοπτικής της επαναστατικής ανατροπής για ανεξαρτησία και σοσιαλισμό!

Η νίκη της απεργίας στη Μαλαματίνα θα είναι νίκη για όλη την εργατική τάξη

Τ.Τ. (Κτηνιατρική Θεσσαλονίκης)
Τ.Π. (Απόφοιτος ΗΜΜΥ)

Στη «Μαλαματίνα», η εργοδοσία στα τέλη του Μαΐου προχωράει σε απολύσεις πέντε εργαζομένων, ενώ λίγο αργότερα ενημερώνει για την κατάργηση δύο τμημάτων του εργοστασίου και την αναδιάρθρωση ακόμη ενός τμήματος. Οι εργάτες, προχωρούν αρχικά σε τετράωρες στάσεις εργασίας, ωστόσο σύντομα, μετατρέπουν τον αγώνα τους σε απεργιακό. Τα αιτήματά τους, απλά και ουσιαστικά: ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΛΗΨΗ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΜΕΝΩΝ και ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ. Η Ταξική Πορεία, οι Αγωνιστικές Κινήσεις, όπως και πολλά άλλα πολιτικά σχήματα, οργανώσεις και συλλογικοί φορείς, βρέθηκαν επανειλημμένα στο απεργιακό μπλόκο δείχνοντας την αλληλεγγύη τους στον μεγαλύτερο σε διάρκεια απεργιακό αγώνα των τελευταίων χρόνων.

Η ύπαρξη επιχειρησιακού σωματείου στη «Μαλαματίνα» είναι βαρύνουσας σημασίας για την αναγνώριση του πλαισίου στο οποίο εκτυλίσσεται η επίθεση από την πλευρά της ερ-

γασιακού καθεστώτος. Του οδοστρωτήρα των εργατικών δικαιωμάτων. Των ατομικών συμβάσεων εργασίας με τον κίνδυνο της απόλυσης συνεχόμενα πάνω απ' τα κεφάλια των εργατών. Των μειωμένων μισθών ως απόρροια του παραπάνω. Του εργοδοτικού συνδικαλισμού με σύσταση σωματείου με πρόεδρο τον διευθυντή της επιχείρησης(!), που θα μπει και στα μητρώα και θα ελέγχεται από το κράτος όπως προβλέπει ο νόμος Χατζηδάκη.

Τα παραπάνω είναι το εργασιακό μέλλον που ετοιμάζουν για κάθε εργαζόμενο και νεολαίο. Από τη μνημονιακή κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας μέχρι σήμερα, όπου η ανάγκη υπογραφής Συλλογικής Σύμβασης σε κάθε κλάδο, κάθε χώρο δουλειάς, κάθε εργοστάσιο είναι όρος αξιοπρεπούς ζωής για κάθε εργαζόμενο. Τη στιγμή που το κόστος ζωής έχει εκτοξευθεί, οι μισθοί παραμένουν καθηλωμένοι και οι μόνες κινήσεις που γίνονται για να περιοριστεί η οργή που γεννάει η πολιτική τους είναι τα διάφορα κου-

πούν στη «Μαλαματίνα», αυτό έχουν χτυπήσει ή θα χτυπήσουν σε κάθε χώρο δουλειάς. Η νίκη της απεργίας στη «Μαλαματίνα» θα είναι νίκη για όλη την εργατική τάξη.

Το σύστημα θα συνεχίσει την επίθεση του. Αυτό είναι το μόνο στο οποίο του «έχουμε εμπιστοσύνη». Και ο αγώνας των εργατών στη «Μαλαματίνα» δεν ήταν ο πρώτος, αλλά ούτε θα είναι και ο τελευταίος. Ακριβώς γιατί ο λαός βλέπει τη ζωή του να διαλύεται και η νεολαία την προοπτική της να μην υφίσταται, θα ξεσπάσουν αντιδράσεις. Το κρίσιμο ζήτημα είναι οι αντιδράσεις αυτές να καταφέρουν να κάνουν βήματα ώστε να ξεπεραστεί ο σημερινός αρνητικός ταξικός συσχετισμός, να πολιτικοποιηθούν και να προσδιορίσουν αιτήματα πάλης. Παρ' όλο που η τωρινή πραγματικότητα είναι ότι η συντριπτική πλειοψηφία του λαού είναι έξω από τα σωματεία του, χωρίς ταξική συνείδηση και εμπειρίες αγώνα, άλλη μια πραγματικότητα είναι ότι για να μπορέ-

γοδοσίας, αλλά κυρίως στο πως οργανώνονται οι απαντήσεις από την πλευρά των απεργών εργατών. Ένα σωματείο με μέλη την συντριπτική πλειοψηφία των εργατών του εργοστασίου, που είχε καταφέρει να διατηρεί Συλλογική Σύμβαση Εργασίας σε καιρούς που οι ατομικές συμβάσεις είναι «κανονικότητα». Που είχε καταφέρει να διατηρήσει ανθρώπινους όρους δουλειάς χωρίς βάρδιες και με αξιοπρεπείς μισθούς. Ένα τέτοιο σωματείο είναι αγκάθι στο μάτι του συστήματος, πρέπει να διαλυθεί και τα μέλη του να τρομοκρατηθούν. Η εργοδοσία, αξιοποιώντας όλο το νομικό οπλοστάσιο που τις παρέχει ο Ν. Χατζηδάκης και οι προηγούμενοι αντεργατικοί νόμοι που ψηφίστηκαν από αυτή την κυβέρνηση και τις προηγούμενες, προχωράει στην εφαρμογή του «σύγχρονου» ερ-

πόνια ενέργειας, καυσίμων και κάθε είδους pass. Την εποχή που ενώ ο λαός δεν ξέρει αν θα βγάλει το χειμώνα, προσπαθούν να τον πείσουν ότι η ατομική διαπραγμάτευση με τον εργοδότη του εξασφαλίζει την σωστή συνθήκη πώλησης της εργατικής του δύναμης. Την εποχή της εφαρμογής του νόμου Χατζηδάκη, που βγάζει τον ταξικό συνδικαλισμό στην παρανομία και προσπαθεί να πείσει τον κόσμο ότι ο μόνος τρόπος να αγωνιστεί, είναι μέσω της συμμετοχής του σε σωματεία από κοινού με κάθε είδους στέλεχος των επιχειρήσεων που δουλεύει και ελεγχόμενα από το κράτος. Η Συλλογική Σύμβαση Εργασίας ορίζει τον κατώτατο μισθό σε κάθε κλάδο ή χώρο δουλειάς. Παρέχει εξασφάλιση των όρων ζωής των εργαζομένων και είναι ασπίδα ενάντια στις απολύσεις. Αυτό χτυ-

σουμε να ζήσουμε σαν άνθρωποι πρέπει να τεθεί με σοβαρούς όρους το ζήτημα της ανατροπής του νόμου Χατζηδάκη. Πρέπει να παλέψουμε για την υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας και την υποχρεωτικότητα της εφαρμογής της σε όλους τους χώρους δουλειάς και σε όλα τα σωματεία. Οι εργάτες στη «Μαλαματίνα» δείχνουν το δρόμο.

Ακολουθεί συνέντευξη με τον απολυμένο πρόεδρο του Σωματείου της «Μαλαματίνα» και της «Πανελλαδικής Ομοσπονδίας Εργατοϋπαλλήλων Εμφυαλωμένων Ποτών (Π.Ο.Ε.Ε.Π.)» Γιάννη Φραγκίδη:

1) Πως σας φάνηκε η σύσκεψη του σωματείου με τους φοιτητικούς συλλόγους;

Τη θεωρώ μια από τις καλύτερες συσκέψεις που έχω παραστεί ως πρόεδρος. Δεν σας κρύβω ότι ερχόμουν προβληματισμένος για τη συμμετοχή και κυρίως για την εξέλιξη της σύσκεψης. Όμως, επειδή στη ζωή όλα κρίνονται από το αποτέλεσμα, θα σας πω ότι ήρθα ως απεργός, στη διάρκεια της συζήτησης αισθάνθηκα δάσκαλος, και στο τέλος έφυγα ως μαθητής. Πραγματικά εξεπλάγην από τον αλληλοσεβασμό, την πειθαρχία, τη διάθεση για μάθηση, και τις τεκμηριωμένες θέσεις του καθενός από τους ομιλητές. Πραγματικά, σας και τους ευχαριστώ όλους για το μάθημα. Θα το θυμάμαι για πάντα.

2) Ποιες είναι οι σκέψεις σας για τη συνέχιση του αγώνα;

Για εμάς, ο αγώνας μας μέχρι την τελική νίκη είναι μονόδρομος. (...) Το περισσότερο και μεγαλύτερο άνοιγμα του αγώνα προς την κοινωνία είναι ο επόμενος στόχος. Με καθημερινές επισκέψεις στις λαϊκές αγορές τα πρωινά, με επισκέψεις ενημέρωσης τα βράδια σε πλατείες και μαγαζιά όπου συχνάζουν καταναλωτές, με περίπτερο ενημέρωσης του κόσμου στην πλατεία Αριστοτέλους και σε άλλους χώρους της Θεσσαλονίκης. Ακόμη, η επίσκεψη και η αφισκοκόλληση σε πόλεις και κωμοπόλεις όλης της Β. Ελλάδος είναι στα σχέδιά μας, αλλά και μια μεγάλη συναυλία αλληλεγγύης προς τους απεργούς. Υπάρχουν αρκετές σκέψεις και είμαστε πάντα ανοιχτοί σε προτάσεις για δράσεις από όλους σας. Δράσεις που θα βοηθήσουν στη συνέχιση του αγώνα, στην ενδυνάμωση του πνεύματος αλληλεγγύης και με τελικό στόχο τη νίκη!

3) Ποια είναι η άποψη σας για την κατάσταση της εργατικής τάξης στην Ελλάδα;

Σίγουρα η εργατική τάξη δεν βρίσκεται στην καλύτερή της φάση. Είτε γιατί πολιτικές και κόμματα που υπάρχουν εδώ και χρόνια στη χώρα μας δεν την βοηθούν, μιας και κάθε κυβέρνηση με πρόσχημα τον εκσυγχρονισμό της κοινωνίας ψηφίζει νόμους αντεργατικούς -άσχετα με το πώς τους λανσάρει-, είτε γιατί το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα είναι χρόνια τώρα κατώτερο των περιστάσεων. (...) Αυτό λειτουργεί αρνητικά, τόσο στην πραγματική συσπείρωση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, όσο και στον καταρτισμό ενός σχεδίου διεκδίκησης, αγώνων και αντίστασης. Γι' αυτό πιστεύω ότι το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να είναι αυτοδύναμο, δημοκρατικό, ταξικό, μαζικό και απαλλαγμένο από κάθε είδους εργοδοτικής, κομματικής, κυβερνητικής και κρατικής εξάρτησης και παρέμβασης. Η αυτονομία των εργατικών συνδικάτων, δεν σημαίνει ότι υποστηρίζω την ουδετερότητα ή την αποπολιτικοποίηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων των εργαζομένων. (...) Το συνδικαλιστικό κίνημα δεν είναι και δεν πρέπει να είναι ο μικρός αδερφός που η δράση του καθορίζεται από τις οδηγίες, τις κατευθύνσεις και τις εντολές του μεγάλου αδερφού, δηλαδή του κόμματος ή της κυβέρνησης. Ο αγώνας και η δράση των

εργαζομένων μέσα από τα συνδικάτα πρέπει να στοχεύει, όχι μόνο στην υπεράσπιση και διεκδίκηση των συμφερόντων τους, αλλά και στην διαφύλαξη της δημοκρατίας και της λαϊκής κυριαρχίας, στην εδραίωση της παγκόσμιας ειρήνης και στη δημιουργία μιας δίκαιης κοινωνίας. Γι' αυτό, χρειάζεται ένα συνδικαλιστικό κίνημα που ο προσανατολισμός και η δράση του να είναι ανοιχτά σε όλους τους εργαζόμενους. (...) Τότε μόνο (...) μπορούμε να πιστεύουμε και να ελπίζουμε ότι το αύριο, για το συνδικαλιστικό κίνημα και την εργατική τάξη, μπορεί να γίνει καλύτερο από το σήμερα και από το χτες, και να παραδώσουμε στη νεολαία μια κοινωνία πιο ανθρώπινη, πιο δίκαιη, πιο φωτεινή και πιο ελπιδοφόρα.

4) Ποια είναι η άποψη σας για το νόμο Χατζηδάκη;

Ο νόμος Χατζηδάκη είναι ό,τι χειρότερο και αυταρχικό έχει ψηφιστεί για τις συνδικαλιστικές και εργασιακές ελευθερίες μεταπολιτευτικά. Είναι ένα νομοσχέδιο που θεσπίζει τις ατομικές συμβάσεις, τις απλήρωτες υπερωρίες, καταργεί το δωρο, οδηγεί σε άνευ όρων απολύσεις, διαλύει ακόμη και αυτούς τους υποτυπώδεις ελεγκτικούς μηχανισμούς. Επιτίθεται στις συνδικαλιστικές ελευθερίες και κυρίως στο δικαίωμα στην απεργία, με απώτερο στόχο τον εκφοβισμό των εργαζομένων. (...) Υπάρχουν μια σειρά ρυθμίσεων που δίνουν παντοδυναμία στον εργοδότη. Είναι ένα νομοσχέδιο κομμένο και ραμμένο στα μέτρα της μεγαλοεργοδοσίας, κατά των απεργιών, των απεργών, του συνδικαλιστικού κινήματος, με στόχο να κοπεί κάθε φωνή διεκδίκησης από ταξική οπτική στους χώρους δουλειάς. Προστατεύει τους απεργοσπαστές, μιας και ρητά αναφέρει ότι απαγορεύεται η παρεμπόδιση εργαζομένων που θέλουν να εργαστούν κατά τη διάρκεια της απεργίας. Αυτό είναι ακριβώς που ζούμε και εμείς στη «Μαλαματίνα», δηλαδή την πιστή εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη.

5) Ποιος είναι, κατά την άποψή σας, ο ρόλος της κρατικής τρομοκρατίας στην απεργία;

Ο ρόλος της κρατικής τρομοκρατίας είναι πάρα πολύ σημαντικός προς την έκβαση κάθε απεργίας και πάντα γέρνει προς την πλευρά του κεφαλαίου, του ταξικού μας αντιπάλου. Η κρατική τρομοκρατία (...) αντιμετωπίζει ως τρομοκράτες αυτούς που διεκδικούν, που αντιστέκονται, που αντιδρούν και που αναζητούν δικαιώματα σε δουλειά, μόρφωση, υγεία, στην ίδια τη ζωή. (...) Αυτό καθαυτό το φαινόμενο, της κρατικής τρομοκρατίας, ζούμε στο μέγιστο βαθμό και επί καθημερινής βάσεως εμείς οι απεργοί στη «Μαλαματίνα». Παρ' όλα αυτά, με την παρουσία όλων των αλληλέγγυων, όσες φορές χρειάστηκε είμαστε παρόντες απέναντί τους. Δώσαμε σκληρό αγώνα κόντρα στους εκτελεστές των εντολών της κρατικής μηχανής τρομοκρατίας και τα καταφέραμε. Και αν δεν γινόταν εκτεταμένη έως και δολοφονική χρήση χημικών, όπως χαρακτηριστικά ανέφερε ένας απεργός «ακόμη τα ΜΑΤ και οι ΟΠΚΕ θα δέρνανε, θα χτυπούσαν, θα σπρώχνανε, και εμείς θα είμαστε εκεί, αλυσίδα στην πρώτη γραμμή, ενωμένοι και δυνατοί». Το ερώτημα που

δημιουργείται είναι γιατί οι κατασταλτικές κρατικές δυνάμεις είναι πάντα με την εργοδοσία και το κεφάλαιο; Γιατί, ενώ βλέπουν το δίκιο, τάσσονται απέναντί του, υποστηρίζοντας το άδικο; Η απεργία, λοιπόν, δεν έχει να αντιμετωπίσει μόνο τον ταξικό αντίπαλο αλλά και την κρατική τρομοκρατία, όπως και με όποιον τρόπο αυτή εκφράζεται. Γιατί δεν είναι μόνο κρατική τρομοκρατία οι κατασταλτικές δυνάμεις. Είναι πολλές φορές και η ίδια η δικαιοσύνη. Μετρημένες στα δάχτυλα του ενός χεριού είναι οι αποφάσεις υπέρ της εργατικής τάξης, υπέρ της νομιμότητας της απεργίας. Παρ' όλα αυτά η εργατική τάξη έχει αντέξει και ξέρει να αγωνίζεται. (...)

6) Ποια είναι η άποψή σας για την ανάγκη των εργαζομένων να έχουν Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας (ΣΣΕ);

Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΣΣΕ) είναι η γραπτή και υπογεγραμμένη συμφωνία μεταξύ εργαζομένων-σωματείου και εργοδοτών-διεύθυνσης μιας εταιρίας, στην οποία ρυθμίζονται και καθορίζονται οι όροι εργασίας, μισθοδοσίας, παροχών και καθηκόντων των δύο πλευρών. Επομένως, αντιλαμβανόμαστε πόσο σημαντική για έναν εργαζόμενο είναι η ύπαρξη ΣΣΕ. Υπάρχει όμως και μια διαφορετική προσέγγιση και αυτή έχει να κάνει με τη μαθηματική μέθοδο απόδειξης της, την «εις άτοπον απαγωγή». Καταλήγουμε, δηλαδή, στο συμπέρασμα ότι «ό,τι είναι καλό για τον ταξικό αντίπαλο, δεν είναι καλό για εμάς». Γιατί όλες οι κυβερνήσεις που εκφράζουν κατά κύριο λόγο τον ταξικό μας αντίπαλο προσπαθούν να αλλάξουν, να τροποποιήσουν ή να εκσυγχρονίσουν την εργατική νομοθεσία; Πότε ένας νέος νόμος διόρθωνε ή βελτίωνε προς όφελος της εργατικής τάξης τον παλιό; Ποτέ. (...) Το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα από τη φύση του πρέπει να είναι ανατρεπτικό και διεκδικητικό, και αυτά να εκφράζονται μέσα από το σωματείο, άρα μέσα από μια συλλογική δράση-όργανο. Γιατί, αλλιώς είναι να διεκδικείς και να διαπραγματεύεσαι όταν είσαι ένας, και αλλιώς όταν είσαι 100 ή 1000. (...) Η ΣΣΕ, η συλλογικότητα, ήταν, είναι και πρέπει να συνεχίσει να είναι το μέσο προστασίας των διεκδικήσεων και των δικαιωμάτων της εργατικής τάξης.

7) Ευχαριστούμε πολύ για τον χρόνο σου. Θέλεις να πεις κάτι τελευταίο;

Τέλος, θα ήθελα να σας μεταφέρω μέσω εμού τις ευχαριστίες όλων των συναδέλφων απεργών για τη στήριξη και αλληλεγγύη που έχετε δώσει και δίνετε στον δίκαιο αγώνα μας. Το τετριμμένο «το δίκιο δεν χαρίζεται, το κατακτάς με αγώνα» παίρνει σάρκα και οστά στον δικό μας αγώνα. (...) Σας ευχαριστώ πολύ για τον χρόνο και τον χώρο που δώσατε στους απεργούς της «Μαλαματίνα».

Ο πόλεμος στην Ουκρανία τροφοδοτεί ολοένα και πιο εφιαλτικά σενάρια

X.B.

Η πολεμική σύγκρουση στην Ουκρανία παίρνει διαστάσεις ολοένα και πιο επικίνδυνες, όχι μόνο για τον ουκρανικό, αλλά για όλους τους λαούς.

Σήμερα εξακολουθεί να προβάλλεται πως όλες οι συνέπειες που φορτώνονται στις πλάτες των λαών είναι, δήθεν, παράγωγα του πολέμου που προκάλεσε η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία στις 24 του Φλεβάρη. Έτσι επιχειρείται να δικαιολογηθεί το γεγονός πως οι κοινωνίες της Δύσης οδηγούνται με γρήγορους ρυθμούς σε κατάσταση γενικευμένου πολέμου, με συνεχείς περιορισμούς και επίθεση στις άμεσες και ζωτικές ανάγκες των λαϊκών στρωμάτων. Αλλά όλα αυτά είναι παράγωγα της ίδιας της φύσης του καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος που όχι μόνο αξιοποιεί αλλά και δημιουργεί τις συνθήκες για ακόμα χειρότερες καταστάσεις.

Τον Φεβρουάριο του 2014, οι ΥΠΕΞ Γαλλίας, Γερμανίας και Πολωνίας πέτυχαν να πείσουν τον Γιανουκόβιτς (εκλεγμένο πρόεδρο και ρωσόφιλο), αλλά και την ηγεσία της τότε Ουκρανικής αντιπολίτευσης, σε μια αποδεκτή συμβιβαστική λύση: κυβέρνηση κοινής αποδοχής και πρόωρες εκλογές τον Σεπτέμβριο της ίδιας χρονιάς. Μια λύση που торπίλισαν, χωρίς προσχήματα, οι ΗΠΑ, και ακολούθησαν τα γεγονότα της πλατείας Μείντάν... Αυτό το γνώριζαν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές.

Αλλά και στη συνέχεια, Μέρκελ και Ολάντ, πρωτοστάτησαν, μαζί με τον Πούτιν, στήνοντας τις συμφωνίες του Μινσκ, τις οποίες υπονόμωσαν συνεχώς οι ΗΠΑ, καθιστώντας τις πρακτικά ανεφάρμοστες. Και αυτό το γνώριζαν. Σήμερα οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα οι Γερμανοί, διαισθανόμενοι πλέον το κρίσιμο του πράγματος και από τη πρώτη στιγμή, έκαναν στροφή 180 μοιρών και σε μια επίδειξη «ενότητας της Δύσης» απέναντι στη Ρωσία, με ένα κρεσέντο υποκρισίας, καταδίκασαν την εισβολή.

Το ερώτημα που τίθεται πλέον είναι μέχρι πότε θα μπορούν να αντέξουν το κόστος που συνεπάγεται για τις οικονομίες τους η υποταγή στην «ενότητα της Δύσης», δηλαδή η επί της ουσίας υποταγή στις επιδιώξεις των ΗΠΑ. Κάτι τέτοιο όχι μόνο θα μπορούσε να προκαλέσει την ανεξέλεγκτη κατάρρευση των οικονομιών τους αλλά και να συμπαρασύρει κάθε κοινή προοπτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το γεγονός της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία, είναι καταδικαστέο έτσι κι αλλιώς, και από κάθε άποψη. Αλλά αυτό είναι το ένα ζήτημα. Το άλλο είναι πως δεν δικαιούνται οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, μακελάρηδες των λαών, (παλιοί και νέοι), να γίνονται «δικαστές», όταν πρόκειται για άλλους, αλλά, κατά τα άλλα, όμοιους τους. Ο πόλεμος που συνεχίζεται σκορπώντας το θάνατο, την καταστροφή και την προσφυγιά, έχει παροξύνει όλα τα διεθνή προβλήματα. Υπερεξοπλισμοί, απειλές για χρήση πυρηνικών όπλων, «βρόμικων βομβών» και υιοθέτηση από όλες τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις συνθηκών πολεμικής οικονομίας. Στη προοπτική γενίκευσης του πολέμου Ανατολής-Δύσης και όσο η αντιπαράθεση στο «ουκρανικό» όχι μόνο δε λύνεται αλλά οξύνεται όλο και περισσότερο, διαμορφώνεται ένα απόλυτα εφιαλτικό σκηνικό για τους λαούς.

Το κρίσιμο ερώτημα είναι πόσο ακόμα θα περιοριστεί η αντιπαράθεση ακόμα και με στρατιωτικούς όρους μόνο στην Ουκρανία, καθώς αυξάνει η εμπλοκή του ΝΑΤΟ. Ήδη η 101η Αερομεταφερόμενη Μεραρχία των ΗΠΑ μεταφέρθηκε για ασκήσεις στη Ρουμανία και επίμονα προβάλλονται φήμες ότι ετοιμάζεται «κάτι μεγάλο». Από την άλλη, ο νέος επικεφαλής των ρωσικών δυνάμεων στην Ουκρανία, στρατηγός Σουροβίκιν, κάνει δημοσίως λόγο για «δύσκολες αποφάσεις» που ίσως του επιβάλει η... «δύσκολη κατάσταση».

Είναι ολοφάνερο πως η αναμέτρηση αυτή στην ουσία είναι αναμέτρηση δύο υπερδυνάμεων, σε ότι αφορά τα στρατηγικά όπλα, που χρόνια τώρα ετοιμάζονται γι αυτό, και που σήμερα αποτελεί μια «ευκαιρία» να κάνουν δοκιμές και νέων φονικών όπλων «επί του πεδίου». Καταλαβαίνουμε τι

σημαίνει αυτό για χιλιάδες ανθρώπινες ζωές...

Σήμερα ο χρόνος πιέζει πολλούς. Ο ερχομός του χειμώνα θα αλλάξει πολλά στο πεδίο της μάχης, και όχι μόνο εκεί. Σε πολιτικό επίπεδο, η κυβέρνηση Μπάιντεν έχει να αντιμετωπίσει τις ενδιάμεσες εκλογές στις 8 του Νοέμβρη, για την ανανέωση των δύο σωμάτων, κογκρέσου και γερούσιας, όπου προεξοφλείται η νίκη των Ρεπουμπλικάνων. Δεν είναι σίγουρο ότι μια ανατροπή των συσχετισμών σε αυτά, θα προκαλέσει ριζική ανατροπή της πολιτικής των ΗΠΑ, όπως διαμορφώνεται σήμερα από το Λ. Οίκο. Δηλώσεις στελεχών των ρεπουμπλικάνων, που συχνά εμφανίζονται στα αμερικάνικα ΜΜΕ, περιγράφουν μια σχετική απροθυμία να συνεχίσουν να χρηματοδοτούν την πολεμική προσπάθεια της Ουκρανίας σε περίπτωση που πάρουν τον έλεγχο της Βουλής και της Γερουσίας. Ωστόσο εδώ που έφτασαν τα πράγματα στην Ουκρανία, τα κέντρα αποφάσεων στις ΗΠΑ είναι δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να μεταφέρουν αυτή τη πολεμική κρίση στο πεδίο της εσωτερικής αντιπαράθεσης. Όπως φαίνεται οι στρατηγοί έχουν βαρύνοντα λόγο. Αρκεί να δούμε τι λένε στρατιωτικοί αξιωματούχοι, που ολοένα και πιο συχνά υιοθετούν τόνους «αποκάλυψης». Ο στρατηγός Μάρκ Μίλι, αρχηγός του αμερικανικού Γενικού Επιτελείου, για παράδειγμα, δηλώνει ότι: «τυχόν νίκη της Ρωσίας θα κατέλυε τη διεθνή τάξη που έχει εγκαθιδρυθεί μεταπολεμικά»... με ότι αυτό συνεπάγεται για τα αμερικανικά συμφέροντα..

Το ενδιαφέρον των διεθνών ΜΜΕ, στρέφεται στη σύνοδο κορυφής της G20 στο Μπαλί της Ινδονησίας στις 15-16 του Νοέμβρη. Αυτή θα φέρει αντιμέτωπους τον Τζο Μπάιντεν με τον Βλαντίμιρ Πούτιν, σε μία άτυπη όσο και ιδιότυπη «αναμέτρηση». Τι θα μπορεί να συνεπάγεται κάτι τέτοιο; Ότι σε αυτή τη συνάντηση η κάθε πλευρά θα επιθυμούσε να προσέλθει με τον καλύτερο δυνατό «ενδιάμεσο απολογισμό», πράγμα που σημαίνει ότι πιθανά να υπάρξει ιδιαίτερη έξαρση στο μέτωπο του Ουκρανικού πολέμου.

Η φημολογία, ως προέκταση επίσημων και ανεπίσημων δηλώσεων, για χρήση, επί του πεδίου, νέων όπλων και ειδικότερα των «βρόμικων βομβών», που η κάθε πλευρά αποποιείται ως πρόθεση, δεν είναι απλά προπαγάνδα, δεν είναι «καπνός χωρίς φωτιά».

Άλλη μια κρίσιμη παράμετρος αφορά τη γενικότερη εμπλοκή και άλλων περιφερειακών δυνάμεων, αφού το αντιδραστικό πλαίσιο που διαμορφώνεται δίνει τροφή σε φιλοδοξίες διάφορων αστικών τάξεων για ενίσχυση των περιφερειακών τους ρόλων και τροφοδοτεί τυχολογισμούς στην ευρύτερη περιοχή.

Η Τουρκία με τον αέρα, και την «πείρα» επεμβάσεων και παρεμβάσεων (Ιράκ, Συρία, Λιβύη) και με την ιδιότυπη εμπλοκή της στο πόλεμο στην Ουκρανία, δείχνει πως προσπαθεί να αξιοποιήσει τις εξελίξεις και να εμπλακεί, για να αναβαθμίσει το ρόλο της στην Α. Μεσόγειο.

Όλα αυτά διαμορφώνουν ένα ασφυκτικό πλαίσιο και πιέζουν την ελληνική αστική τάξη, που βλέπει ότι η «προθυμία» της, (δηλ. η υποτέλεια της), στις επιταγές της Ουάσιγκτον, δεν φαίνεται να αποδίδει και πολλά πράγματα. Πως να απέδιδε άλλωστε, αφού ο «μεγάλος προστάτης» κοιτάει πρώτα τα δικά του συμφέροντα και τα ζυγίζει στη πλάστιγγα των γενικότερων γεωπολιτικών του επιδιώξεων. Σε αυτά η Τουρκία έχει μεγαλύτερη βαρύτητα, άσχετα αν μπορεί και παίζει και σε άλλα ταμπλό αυτό το διάστημα.

Από την άποψη αυτή, και σε αυτό το σκηνικό μείζονος κρίσης, για να αποτραπεί η εφιαλτική συνέχεια που διαγράφεται για τους λαούς ένας τρόπος υπάρχει. Αυτός δεν είναι άλλος από τη συνειδητή ανάπτυξη αντιιμπεριαλιστικής πάλης και αντιπολεμικού κινήματος των λαών και σε κάθε χώρα. Μόνο έτσι μπορούν να εμποδιστούν οι σχεδιασμοί των ιμπεριαλιστών και να ανατραπούν τα εφιαλτικά τους σενάρια. Και αυτό όσο δύσκολο φαντάζει σήμερα, άλλο τόσο αναγκαίο είναι...

Τζιν, Τζιγιάν, Αζαντί: Γυναίκες, Ζωή, Ελευθερία!

Εξεγέρσεις στο Ιράν

Στις 16 Σεπτεμβρίου μια νέα είδηση τάραξε το Ιράν αλλά και όλες τις χώρες παγκοσμίως. Η είδηση δολοφονίας της 22χρονης Μάσσα (Τζίνα) Αμινί ύστερα από τον άγριο ξυλοδαρμό της από την ιρανική αστυνομία των ηθών. Και ο λόγος; Επειδή δεν φορούσε σωστά τη μαντίλα της και φαίνονταν τα μαλλιά της. Χιλιάδες κόσμου κατακλύζουν τους δρόμους του Ιράν. Γυναίκες πρωτοστατούν διαδηλώνοντας μαχητικά και αποφασιστικά με τον υπόλοιπο σύμμαχο λαό στο πλάι τους, κόβουν τα μαλλιά τους, βάζουν φωτιές στις μαντίλες τους. **Τζιν, Τζιγιάν, Αζαντί: Γυναίκες, Ζωή, Ελευθερία!** Το σύνθημα αυτό αντηχεί στους ιρανικούς δρόμους, κάνει το γύρω του κόσμου και πλημμυρίζει τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Η αστυνομία χτυπάει στο ψαχνό, υπάρχουν εκατοντάδες θάνατοι και τραυματισμοί που όμως δεν βάζουν φρένο στην οργή του λαού ενώ ταυτόχρονα το ιρανικό καθεστώς αποκλείει την πρόσβαση στο διαδίκτυο. Η δολοφονία της νεαρής κοπέλας ξεχείλισε το ποτήρι. Ένα ποτήρι γεμάτο με κοινωνικά προβλήματα που κάνουν τη ζωή των φτωχών Ιρανών δυσβάσταχτη. Η ανεργία επίσημα έχει αγγίξει το 46%, ο ετήσιος πληθωρισμός τον Ιούνιο έτρεχε με 54%, οι τιμές στα προϊόντα έχουν διπλασιαστεί.

μωρούνται με 74 μαστιγώματα και έπειτα πρόσθεσαν την ποινή φυλάκισης ως και 60 ημέρες. Σήμερα, στο Ιράν υπάρχουν 1,5 εκατομμύρια περισσότερες γυναίκες με πανεπιστημιακή εκπαίδευση από τους άντρες, παρόλα αυτά η ανεργία σε αυτές είναι μεγαλύτερη και αυξάνεται ραγδαία. Στα πανεπιστήμια της χώρας επιβλήθηκε ειδική μαντίλα για αυτές, αλλιώς αποκλείονται.

Δεν πείθουν κανέναν

Η Δύση εδώ και χρόνια προσπαθεί να επέμβει στην περιοχή άλλοτε κλείνοντας συμφωνίες με το Ιράν για τα πυρηνικά και άλλοτε αποχωρώντας από αυτές επιβάλλοντας δυσχερείς οικονομικές κυρώσεις σε αυτό. Το ιρανικό καθεστώς προβάλλει τις κινητοποιήσεις ως υποκινούμενες από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές αφορμώμενοι από την προσπάθεια αυτών να εργαλειοποιήσουν τις διαδηλώσεις προς όφελός τους. Άλλωστε είναι εμφανώς υποκριτικές οι ανακοινώσεις των ΗΠΑ περί άρσης των εμπορικών κυρώσεων ώστε να επανακτήσει ο ιρανικός λαός πρόσβαση στο διαδίκτυο. Χύνουν κροκοδείλια δάκρυα ενώ οι ίδιοι υποκινούν τα πιο αιματοβαμμένα εγκλήματα παγκοσμίως. Οι ιμπεριαλιστές που με τις επεκτατικές του τάσεις και τους ανταγωνισμούς τους για κυριαρχία με τις άλλες ιμπεριαλιστικές χώρες σφαγιάζουν λαούς, καταστρέφουν και υποδουλώνουν χώρες. Ξεχνούν πως όταν οι λαοί βγαίνουν στους δρόμους για να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους, έρχονται αντιμέτωποι με τη δολοφονική καταστολή και την τρομοκρατία.

Όσο ξένη και αν παρουσιάζεται η γυναικεία καταπίεση από τους Δυτικούς, συγκρίνοντας τις γυναίκες της Δύσης με εκείνες της Ανατολής, αυτή καλά κρατεί παγκόσμια αλλά και εντείνεται. Ίσως να μην εκφράζεται τόσο ωμά αλλά τα δημοκρατικά αφηγήματα των Δυτικών δεν μπορούν να προσφέρουν λύση. Η μοίρα της γυναίκας στις πολιτισμένες χώρες διαφαίνεται όλο και πιο μαύρη και αυτό δεν μπορεί καμία συστημική αφήγηση να το παραγκωνίσει. Οι ίδιοι που μιλάνε και ευαγγελίζονται τα δικαιώματα των γυναικών στο Ιράν είναι οι ίδιοι που απολύουν εγκύους, απαγορεύουν νομοθετικά τις αμβλώσεις, συγκαλύπτουν βιαστές και γυναικοκτόνους, ψηφίζουν την υποχρεωτική συνεπιμέλεια αναγκάζοντας κακοποιημένες γυναίκες να αφήνουν τα παιδιά

τους στα χέρια των κακοποιητικών αντρών τους. Τα διακηρύγματα αλληλεγγύης τους στις Ιρανές δεν πείθουν κανέναν! Αντίθετα, εξοργίζουν!

Οι γυναίκες στο πλάι του λαού
για τη χειραφέτησή τους

Η γυναικεία καταπίεση είναι ζήτημα ταξικό. Η γυναίκα στον καπιταλισμό βιώνει καταπίεση διπλή, με βάση το φύλο και την τάξη της, στην εργασία και στο σπίτι. Η γυναικεία ανισοτιμία δεν υπήρχε πάντα. Εμφανίστηκε ως άμεσο αποτέλεσμα της ταξικής διαίρεσης της κοινωνίας. Εχθρός δεν είναι το άλλο φύλο αλλά ο καπιταλισμός που γεννά τις ανισότητες με σκοπό την εντονότερη εκμετάλλευση. Το γυναικείο κίνημα είναι ανάγκη να συγκροτείται πλάι στο εργατικό. Για αυτό και η χειραφέτηση της γυναίκας μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από αγώνες, μόνο μέσω της ανατροπής αυτού του εκμεταλλευτικού συστήματος. Για αυτό και οι μαχητικές διαδηλώσεις στο Ιράν μπορούν να γίνουν νικηφόρες αν όλα τα καταπιεζόμενα στρώματα, άντρες και γυναίκες, παλέψουν μαζί στην κατεύθυνση αποτίναξης όλων των δεσμών, όλων των αλυσίδων που πνίγουν τον ιρανικό λαό!

Εικόνες καθόλου ξένες στον ελληνικό λαό. Όλο αυτό το ασφυκτικό πλαίσιο, το σάπιο παρόν αλλά και μέλλον που ο καπιταλισμός-ιμπεριαλισμός προσφέρει απλόχερα στους λαούς δεν γίνεται να μην οξύνει και την γυναικεία καταπίεση από άκρη σε άκρη. Όλο και πιο πολύ η γυναίκα όπως και όλος ο λαός καταπιέζονται όχι μόνο στις χώρες με συντηρητικά θεοκρατικά καθεστώτα (όπως το Ιράν) αλλά και στις πολιτισμένες χώρες της Δύσης όπως και σε όλο τον καπιταλιστικό κόσμο.

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι Ιρανές αντιμετωπίζουν τη σκληρή καταπίεση και καταστολή. Το 1936 ο Σάχης Ρεζά Σαχ επιβάλλει τη δημόσια χρήση του χιτζάμπ στις γυναίκες, με συλλήψεις και διώξεις. Το ανερχόμενο σκοταδιστικό ιερατείο και οι φεουδαρχικές δυνάμεις με το νέο θεοκρατικό σύνταγμα του 79 υπό τον Χομεϊνί κυνηγούν, διώκουν και εξορίζουν χιλιάδες κομμουνιστές ενώ ταυτόχρονα επιβάλλονται ενδυματολογικοί περιορισμοί στις γυναίκες και τότε είναι που ξεκινούν οι ιρανικές αρχές να κυνηγούν όσες φορούν λάθος το χιτζάμπ ή τα ρούχα τους. Το 1983 το Κοινοβούλιο αποφασίζει πως οι γυναίκες που δεν καλύπτουν τα μαλλιά τους δημόσια, θα τι-

ΖΗΤΩ Η ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ Η ΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ!

Η εξέγερση των γυναικών και του λαού του Ιράν δεν είναι μόνο μια εξέγερση ενάντια στα δικαιώματα της γυναίκας, αλλά ένα μαζικό ξέσπασμα απέναντι σε όλη αυτή τη καταπίεση και εξαθλίωση που βιώνει ο Ιρανικός λαός. Παρόμοιες καταστάσεις βιώνουν και άλλες χώρες στον πλανήτη, καθώς η ιμπεριαλιστική επέμβαση και εξάρτηση έχουν φέρει τους λαούς στη πιο δυσμενή τους φάση. Έχουμε καθήκον λοιπόν, να βρούμε στο δρόμο και να παλέψουμε για τα δικαιώματά μας στη δουλειά, την παιδεία, την υγεία, τις ελευθερίες! Να βροντοφωνάξουμε ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ! Να οικοδομήσουμε αντιιμπεριαλιστικά κινήματα που δεν θα αφήνουν χώρο στους ιμπεριαλιστές να τα εκμεταλλεύονται. Στην Ελλάδα, στο Ιράν αλλά και παντού οι λαοί πρέπει να προστατεύουν τα κινήματά τους για να είναι νικηφόρα. Να αντισταθούμε στο εθνικιστικό δηλητήριο των κυβερνήσεων και να παλέψουμε για ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ!

«Κάψτε όλες τις κόπιες»

Μ. Δ. (Τμήμα Επιστήμης Υπολογιστών – Πανεπιστήμιο Κρήτης)
Π. Λ. (Μηχανικός Πληροφορικής)

Στις 13 Σεπτεμβρίου, φεύγει από την ζωή στα 91 του χρόνια ο Γαλλοελβετός κινηματογραφιστής **Ζαν-Λυκ Γκοντάρ**. Επιλέγει την νόμιμη υποβοηθούμενη ευθανασία στην Ελβετία λόγω των πολλαπλών παθολογικών καταστάσεων που του προκαλούν αναπηρία. Γεννήθηκε στο Παρίσι το 1930. Μόλις ξέσπασε ο πόλεμος, οι γονείς του, τον έστειλαν στην Ελβετία. Εκεί απέκτησε την ελβετική υπηκοότητα. Το 1949, βρίσκεται στο Παρίσι για να σπουδάσει εθνολογία στη Σορβόνη. Εκεί θα γνωρίσει και θα συναναστραφεί με τους Κλοντ Σαμπρόλ, Φρανσουά Τρυφώ, Έρικ Ρομέρ και Ζακ Ριβέτ - τους κινηματογραφιστές δηλαδή που μετέπειτα θα στελεχώσουν το κίνημα της Nouvelle Vague.

Nouvelle Vague - Νέο Κύμα(1959-1964)

Μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, η Ευρώπη έχει ορθοποδήσει οικονομικά. Η κοινωνία που αναδύεται δείχνει τη βαναυσότητα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος απέναντι στους λαούς, προκαλώντας έντονο προβληματισμό και στο χώρο της τέχνης. Ο κινηματογράφος και η τέχνη γενικότερα, αναζητούν νέες φόρμες έκφρασης. Οι νέες αναζητήσεις στη Γαλλία εκφράζονται μέσα από την Νουβέλ Βαγκ, την κινηματογραφική επανάσταση που γκρέμισε το παλιό, θεμελίωσε μια νέα αντίληψη για το σινεμά, επαναξιολόγησε τα εκφραστικά μέσα και την αισθητική του κινηματογράφου και συνέδεσε την έβδομη τέχνη με την κοινωνία και την πολιτική.

Το Νέο Κύμα γεννήθηκε όταν οι πέντε κριτικοί ταινιών (Ριβέτ, Ρομέρ, Τρυφώ, Γκοντάρ, Σαμπρόλ) οι οποίοι δούλευαν για το περιοδικό Cahiers du Cinema εκδήλωσαν αγανάκτηση σχετικά με την κατάσταση του Γαλλικού Κινηματογράφου, και συγκεκριμένα με την πεζότητα και έλλειψη καινοτομίας που επιδείκνυε. Έτσι, αυτοί οι κριτικοί αποφάσισαν να σκηνοθετήσουν ταινίες οι ίδιοι, ώστε να ανατρέψουν το κινηματογραφικό κατεστημένο της εποχής.

Οι νέοι κινηματογραφιστές αντιπροτείνουν ένα διαφορετικό κινηματογράφο ελεύθερο, οξύ και παιγνιώδη που επιχειρεί να ελευθερώσει την κινηματογραφική γλώσσα από οποιαδήποτε σύμβαση, εξερευνώντας την ιδιαιτερότητα του κινηματογραφικού μέσου. Κυριαρχεί ο αυτοσχέδιασμός των ηθοποιών, το ελλειπτικό μοντάζ που καταλύει την ψευδαίσθηση της γραμμικής συνέχειας στην αφήγηση, τα πλάνα μεγάλης διάρκειας, καθώς και η χαλαρή αφηγηματική δομή. Όσον αφορά τους κινηματογραφικούς χαρακτήρες δεν υπάρχει κεντρικός ήρωας ούτε ο «καλός και αγαθός» πρωταγωνιστής που πληρώνει για το κακό που προξένησε στους άλλους ή ανταμείβεται για μια ενέργεια ή πράξη του.

Χαρακτηριστικές είναι και οι ξαφνικές ανατροπές στην αφήγηση αλλά και στη φύση των ηρώων, το αμφίσημο τέλος, η παιγνιώδης διάθεση, η ελαφρότητα και το χιούμορ στην αφήγηση που δεν αναιρούν την τραγικότητα των καταστάσεων αλλά την επιτείνουν. Σκηνοθετούσαν ακόμη σε πραγματικές τοποθεσίες μέσα και γύρω από το Παρίσι και όχι σε στούντιο, αλλά σε εξωτερικούς χώρους με το φυσικό διαθέσιμο φως. Μεταξύ των ταινιών που το όρισαν ή

που θεωρούνται σταθμός του είδους είναι το «Τα 400 χτυπήματα»(1959), το «Χιροσίμα Αγάπη μου»(1959) το «Με κομμένη την ανάσα» (1960) κ.ά.

Ο Γαλλικός Μάης

Το Nouvelle Vague (και ο Γκοντάρ μαζί με αυτό), δεν έμεινε ανεπηρέαστο από το παγκόσμιο πολιτικό σκηνικό εκείνης της περιόδου. Το 1956 πραγματοποιείται το 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ, όπου ξεκινάει η στροφή του κομμουνιστικού κινήματος προς τον ρεβιζιονισμό. Την ίδια περίοδο σε ολόκληρη την υφήλιο εμφανίζονται επαναστατικά κινήματα με βασικό κοινό τον μαρξιστικό τους χαρακτήρα. Ο αγώνας των λαών του Βιετνάμ και της Ινδοκίνας οδηγεί τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό στην μεγαλύτερη του ήττα. Πολλές χώρες της Αφρικής ξεγείρονται ενάντια στους αποικιοκράτες τους, απαιτώντας την ανεξαρτησία τους. Η Κούβα επαναστατεί με επικεφαλής τον Τσε Γκεβάρα. Η Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστική Επανάσταση η οποία λαμβάνει χώρα στην Λαϊκή Κίνα, εμπνέει και επαναπροσδιορίζει τα κομμουνιστικά κινήματα. Η Ευρώπη δεν μένει πίσω από τα γεγονότα. Η Γαλλία θα γνωρίσει και αυτή στοιχεία έντονης αντιπαράθεσης μεταξύ

της νεολαίας και του αστικού κράτους την δεκαετία του 60. Πιο συγκεκριμένα τον Μάη του 1968 ξεσπάνε πολιτικές και κοινωνικές αναταραχές σε ολόκληρη την χώρα. Αρχηγός της πολιτικής εξουσίας βρίσκεται ο συντηρητικός και εθνικιστής Σαρλ Ντε Γκωλ. Ο πόλεμος της Αλγερίας έχει λήξει υπέρ της, αναγκάζοντας σχεδόν 1.000.000 Γάλλους που ζούσαν εκεί να επιστρέψουν πίσω. Ο λαός της Γαλλίας επηρεασμένος από τα παγκόσμια γεγονότα ξεσπά. Οι φοιτητές καταλαμβάνουν τα Πανεπιστήμια και μαζί με τους εργάτες κατεβαίνουν διαμαρτυρόμενοι στους δρόμους. Κύρια αιτήματα τους αφορούν την αμ-

φισβήτηση του κατεστημένου καθώς και την καθιέρωση αξιών όπως η ισότητα, η σεξουαλική απελευθέρωση, τα ανθρώπινα δικαιώματα. Απαιτούν χρηματοδότηση της παιδείας, ελευθερία στα Μέσα Ενημέρωσης και καλύτερες συνθήκες στους χώρους εργασίας.

21ο Φεστιβάλ Καννών

Ο Γκοντάρ δεν έμενε ποτέ αμέτοχος απέναντι σε τέτοια γεγονότα. Έτσι και τότε, κατά την διάρκεια του 21ου Φεστιβάλ Καννών, με πρόσχημα την απόλυση του διευθυντή της Γαλλικής Ταινιοθήκης Ανρί Λανγκλουά από τον τότε Υπουργό Πολιτισμού, ο Γκοντάρ μαζί με τον σκηνοθέτη Φρανσουά Τριφό, σταματούν τις προβολές με κάθε τρόπο. Ο ίδιος δήλωσε: «Δεν υπάρχει ούτε μια ταινία που να δείχνει τα προβλήματα των εργατών και των φοιτητών. Ούτε η ταινία του Φόρμαν ούτε η δική μου ούτε του Πολάνσκι ή του Φρανσουά. Βρισκόμαστε πίσω από την εποχή μας. Εμείς μιλάμε για αλληλεγγύη στους φοιτητές και τους εργάτες κι εσείς μου μιλάτε για το πώς πρέπει να κινείται η κάμερα ή για κλόουζ-απ(κοντινές λήψεις)». Τη στιγμή που καλλιτέχνες ικετεύουν για την προβολή της ταινίας τους και ενώ ο Φαβρ Λε Μπρε συντάσσεται με την άποψη Πολάνσκι και προτείνει την εναλλακτική λύση της δωρεάν προβολής όλων των ταινιών χωρίς βρα-

βεία, ο Γκοντάρ παραμένει ανένδοτος: «Αν το φεστιβάλ συνεχιστεί, κάψτε όλες τις κόπιες». Βασική του επιδίωξη αποτελεί η συμπαράσταση στους εξεγερμένους φοιτητές και εργαζόμενους, αλλά και η επίθεση στην κινηματογραφική βιομηχανία η οποία «προτιμά το εμπόριο σε βάρος της τέχνης».

Η Κινέζα

Ένα χρόνο πριν από τα γεγονότα του Φεστιβάλ ο Γκοντάρ γυρίζει την «Κινέζα». Στην ταινία αυτή προφητεύει την οργή της νεολαίας που πρόκειται να ξεσπάσει ακολουθώντας μια ομάδα φοιτητών. Μέσα από τις συζητήσεις τους αναδεικνύει την σημασία της κατανόησης του Μαρξισμού-Λενινισμού για την κατάκτηση δικαιωμάτων και ελευθεριών και τη ριζική ανατροπή της εκμεταλλευτικής κοινωνίας. Κατά την ταινία, σε αυτή την κατεύθυνση συμβάλλει και η ανάγνωση του «Κόκκινου Βιβλίου» του Μάο Τσε Τουνγκ. Δίνει έμφαση στις αντιθέσεις της πολιτικής και της ένοπλης δράσης, τονίζοντας την σημασία της υποστήριξης του κινήματος από ολόκληρο

(Μετάφραση εικόνας: Η ομορφιά βρίσκεται στου δρόμο)

το λαό. Ταυτόχρονα τοποθετείται σε θέματα όπως ο πόλεμος του Βιετνάμ, οι συγκρούσεις της Δύσης και της Ανατολής, ο αμερικάνικος Ιμπεριαλισμός, το Σοσιαλισμό στην Σ.Ε, τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, ο καταναλωτισμός, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τα ένοπλα κινήματα στη Λατινική Αμερική, την Ασία, την Αφρική και τη Μέση Ανατολή.

Ο Γκοντάρ ήταν σε θέση να αναφερθεί σε όλα τα παραπάνω λόγω των βιωμάτων του απο τον κόσμο της φοιτητικής νεολαίας ένα χρόνο πριν στο Πανεπιστήμιο της Ναντέρ, όπου ήταν εγγεγραμμένη η μετέπειτα σύζυγός του. Εκεί είχε την ευκαιρία να έρθει σε επαφή με τους φοιτητές όπου προβληματίζονται με τα επίδικα εκείνης της περιόδου, καθώς και τους συλλογικούς τρόπους δράσης και οργάνωσης απέναντι σε αυτά. Μετά τα γεγονότα του Μάη του '68, ο Γκοντάρ ιδρύει μια νέα κινηματογραφική ομάδα, την Τζίγκα Βέρτοφ, μαζί με τον μαοϊκό φοιτητή Ζαν Πιερ Γκορέν. Ο λόγος που επέλεξαν το όνομα αυτό είναι διότι το κύριο μέλημα του Βερτόφ, σε αντίθεση με του Αϊζενστάιν, ήταν να κάνει τους εργαζόμενους να δουν τον κόσμο γύρω τους. Συνεντεύξεις φοιτητών και εργαζομένων, σκηνές από πορείες, φωτογραφίες και κείμενα, αποτελούν βασικά στοιχεία των ταινιών που γυρίζουν. Οιμπρεχτικές φόρμες και η έλλειψη προσωπικής συγγραφής αποτελούν εξίσου βασικά χαρακτηριστικά. Μικρές σε διάρκεια και μετά από σύντο-

μο μοντάζ οι ταινίες προβάλλονται με σκοπό να επηρεάσουν τον κόσμο σχετικά με τις εξελίξεις και να τον ωθήσουν να δράσει και αυτός με την σειρά του.

Ένα «Au contraire»(αντιθέτως) όλη του τη ζωή

Συνολικά η επαφή του Γκοντάρ με το κίνημα του 68 δεν μπορούμε να πούμε ότι ήταν ούτε επιφανειακή, ούτε από ένα καπρίτσιο, ούτε μια φάση που πέραγε στα 38 του χρόνια. Που κάπως έτσι φαίνεται να τον παρουσιάζει η ταινία «Godard mon amour», αντιδραστικός και επαναστάτης χωρίς αιτία. Σε όλη την ταινία είναι ξεκάθαρη η υποβάθμιση και των κινηματικών γεγονότων αλλά και του ρόλου του Γκοντάρ μέσα σε αυτά. Φυσικά, δεν είναι η πρώτη -και σίγουρα δεν θα είναι και η τελευταία- βιογραφική ταινία, που υποβαθμίζει πέρα από τα κινηματικά επίδικα, και την πολιτική δράση και σκέψη του προσώπου που αναφέρεται. Επίσης, δεν είναι τυχαίο που ο ίδιος ο σκηνοθέτης αποκάλυψε την προσπάθεια αυτή «μια ανόητη, ανόητη ιδέα».

Ο Γκοντάρ διερεύννησε τη γλώσσα και τα υλικά του σινεμά με τη διάθεση να πειραματιστεί και να ανακαλύψει, πέρα από όλα τα κλισέ της ακαδημαϊκής αισθητικής. Αυτοσχεδιασμός, αντιθέσεις, κάμερα στο χέρι, αυτοαναφορικότητα, δοκιμιογραφικός λόγος, παράθεση λογοτεχνικών και φιλοσοφικών κειμένων, ανασκευή διαφόρων κινηματογραφικών ειδών, αποτελούν μερικά από τα ιδιαίτερα γνωρίσματα των ταινιών του. Όλα τα παραπάνω συνθέτουν το ξεχωριστό σινεμά το οποίο δημιούργησε και που πάντα θα παραμένει διαχρονικό.

Εκεί βομβαρδισμένοι, εδώ κυνηγημένοι

«Προσφυγικό ζήτημα, γέννημα της πολιτικής του συστήματος»

Τα τελευταία χρόνια οι μεταναστευτικές ροές έχουν αυξηθεί σε μεγάλο βαθμό παγκοσμίως, λόγω της όξυνσης της χρόνιας κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος και των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Η Ελλάδα, σαν χώρα – είσοδος στην Ευρώπη, δέχεται καθημερινά κατατρεγμένους ανθρώπους από χώρες της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής. Οι επεμβάσεις των «ειρηνευτών» και «προοδευτικών» ιμπεριαλιστών στις χώρες των περιοχών έχουν δημιουργήσει μια κόλαση για τους λαούς εκεί, οι οποίοι καθημερινά παλεύουν για την ζωή τους και οδηγούνται στην προσφυγιά αναζητώντας κάτι καλύτερο για αυτούς και τις οικογένειές τους.

Χιλιάδες χαμένες ψυχές στα παράλια της Ευρώπης

Καθημερινά ακούμε και βλέπουμε ειδήσεις για νεκρούς πρόσφυγες στα σύνορα της χώρας, κατά κύριο λόγο στον Έβρο και σε νησιά του Αιγαίου. Οι επαναπροωθήσεις, τα γνωστά push – backs, είναι καθημερινότητα στην ατζέντα της κυβέρνησης. Χιλιάδες άνθρωποι αν δεν τους «απωθήσουν» αποτελεσματικά ο στρατός, το λιμενικό, η frontex, μένουν εγκλωβισμένοι στον Έβρο ή σταματημένοι για μέρες μέσα σε βάρκες στα νερά του Αιγαίου. Οι νεκροί καθημερινά αυξάνονται. Όλοι θυμόμαστε την εικόνα του παιδιού που ξεβράστηκε νεκρό στα παράλια της Τουρκίας ή τα άψυχα σώματα των ανθρώπων μέσα σε σακούλες, τσουβαλιασμένα. Πρόσφατα ένα 5χρονο κοριτσάκι πέθανε από τσίμπημα σκορπιού σε μια νησίδα στον Έβρο, ενώ χαρακτηριστικές είναι οι εικόνες των ξεγυμνωμένων προσφύγων που πιάστηκαν και βασανίστηκαν στην προσπάθεια τους να περάσουν από την Τουρκία στην Ελλάδα. Χιλιάδες σώματα στο Αιγαίο και την Μεσόγειο ξεβράζονται συνεχώς, μετατρέποντας πια τις βάρβαρες αυτές εικόνες σε καθημερινότητα. Η «πολιτισμένη» Δύση, η «Ευρώπη των λαών» μετράει χιλιάδες νεκρών στα παράλιά της, καθώς αρνείται να τους δεχτεί στο εσωτερικό της. Τα κροκοδείλια δάκρυα των ιδύνωντων κυβερνήσεων και θεσμών της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν κρύβουν τις ευθύνες που έχουν για τον θάνατο τόσων ψυχών που αναζητούν μια καλύτερη ζωή μακριά από το σπίτι τους, στο οποίο οι ίδιοι έχουν προκαλέσει πόλεμο και καταστροφές.

Η «Ευρώπη των Λαών» και η εργαλειοποίηση των προσφύγων

Οι ευθύνες της Ελληνικής κυβέρνησης, όπως και της Τουρκικής, είναι μεγάλες για όλο αυτό που συντελείται. Οι ζωές των κυνηγημένων ανθρώπων γίνονται παιχνίδι στα χέρια των εκάστοτε αστικών τάξεων στον μεταξύ τους ανταγωνισμό. Η όξυνση της αντιδραστικής αντιπαράθεσης των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας συνοδεύεται από την χυδαία εργαλειοποίηση των προσφύγων εκατέρωθεν, σε μια προσπάθεια να κατηγορήσουν η μία την άλλη και να κερδίσει η κάθε μια την εύνοια των Αμερικανών και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Κανένας τους ωστόσο δεν δίνει δεκάρα για τους ανθρώπους αυτούς. Οι συνθήκες κράτησης τους σε κλειστές δομές, σαν στρατόπεδα συγκέντρωσης, είναι άθλιες και εξευτελιστικές. Γίνονται έρμαιο πυρκαγιών και πλημμυρών και αν γλυτώσουν από αυτά, έρχονται αντιμέτωποι με τον εθνικισμό και τον φασισμό με τον οποίο έχει φροντίσει να δηλητηριάσει κομμάτια του λαού το σύστημα της βαρβαρότητας και της εκμετάλλευσης. Από την άλλη, φασιστικές και ακροδεξιές φωνές, έχουν εγκολπωθεί επίσημα πλέον από την κυβέρνηση, καταλαμβάνοντας ακόμα και υπουργικές θέσεις (βλέπε Άδωνις Γεωργιάδης, Θάνος Πλεύρης, κλπ), και ξεπηδούν και σε άλλες

Π.Σ.
(ΗΜΜΥ Ξάνθη)

ευρωπαϊκές χώρες (βλέπε νίκη του νεοναζιστικού κόμματος της Μελόνι στην Ιταλία), αποδεικνύοντας για ακόμα μία φορά ότι ο φασισμός είναι το μακρύ χέρι αυτού του συστήματος. Το αφήγημα μιας προσπάθειας «ισλαμοποίησης» της «προοδευτικής» Ευρώπης αλλά και της ορθόδοξης ελληνικής κοινωνίας, εκφράζεται πλέον από επίσημα χείλη του αστικού πολιτικού σκηνικού της χώρας αλλά και ευρύτερα. Οι «λαθροεισβολείς» που έρχονται στην χώρα, για να την εκμεταλλευτούν και να ληστέψουν τις περιουσίες των ντόπιων από αφήγημα περιορισμένο εντός συντηρητικών και φασιστικών κύκλων περνάει πλέον στην επίσημη αστική φρασεολογία.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται– Μοναδική διέξοδος για τους λαούς η αντιιμπεριαλιστική πάλη

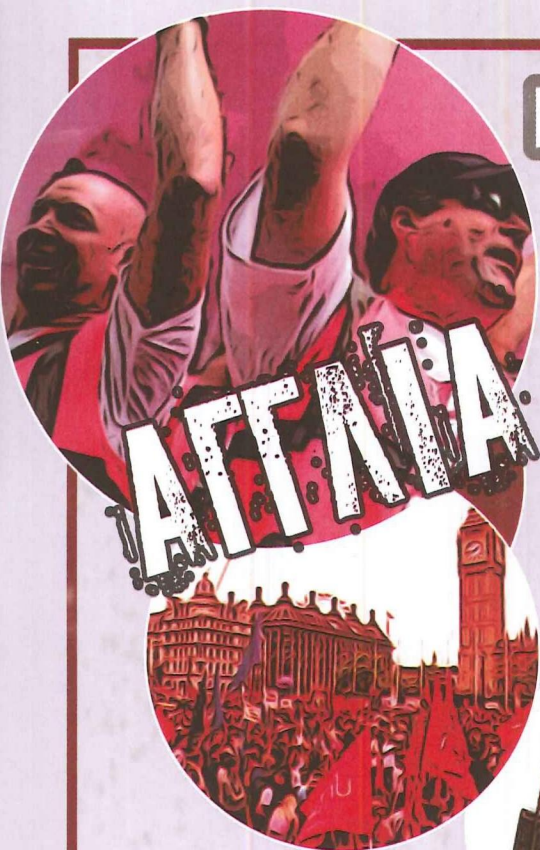
Όλα αυτά έχουν ενταθεί ακόμη περισσότερο με τον άδικο πόλεμο που συντελείται στην Ουκρανία. Ο πόλεμος αυτός, αποτέλεσμα των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών ανάμεσα σε Ρωσία και ΗΠΑ-NATO, έχει οδηγήσει στην γιγάντωση των προσφυγικών ρευμάτων προς την Ευρώπη. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι αναγκάζονται να αφήσουν πίσω την ζωή τους για να μην θυσιαστούν στον βωμό των συμφερόντων του εκάστοτε ιμπεριαλιστή. Όπως παλιότερα σε Γιουγκοσλαβία, Ιράκ και Συρία, έτσι και τώρα το ταμπλό των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών διαμορφώνεται πάνω στις πλάτες και στην ζωή του λαού που θα υποστεί τα πάνδεινα. Σε αυτή την βάρβαρη εξέλιξη για τις ζωές των λαών τόσο της Ουκρανίας όσο και της Ρωσίας αλλά και των γύρω περιοχών, που γίνονται κρέας για τα κανόνια των ιμπε-

ριαλιστών-«προστατών» τους, δεν πρέπει να παραβλέπουμε πως η Ελλάδα συμμετέχει και εμπλέκεται σε αυτή τη σφαγή, αφού έχει γίνει μια απέραντη Νατοϊκή βάση, για να εξυπηρετήσει δίνοντας γη και ύδωρ, τα συμφέροντα των ΗΠΑ και των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Το σύστημα αυτό, που δεν λογαριάζει την ανθρώπινη ύπαρξη αλλά μονάχα το κέρδος της άρχουσας τάξης, δεν θα σταματήσει πουθενά προκειμένου να διασφαλίσει την ύπαρξη του. Πόλεμο, φτώχεια και εξαθλίωση έχει μόνο να προσφέρει στον

λαό. Τα αποτελέσματα της πολιτικής του συστήματος αυτού τα βλέπουμε στην πράξη. Κατατρεγμένοι άνθρωποι που χάνουν τα σπίτια και τις περιουσίες τους γυρεύοντας μια αξιοπρεπή ζωή μακριά από τον πόλεμο και τη δυστυχία, καταλήγουν κρατούμενοι σε «κέντρα υποδοχής», αν βέβαια δεν χάσουν την ζωή τους στην προσπάθεια να φύγουν από την χώρα τους. Οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις σε χώρες με σκοπό το δυνάμωμα του εκάστοτε ιμπεριαλιστή στον παγκόσμιο χάρτη, φέρνει την κόλαση στις ζωές των ανθρώπων αυτών. Η μόνη διέξοδος είναι η αντιιμπεριαλιστική – αντιπολεμική πάλη των λαών. Η πάλη ενάντια στο καπιταλιστικό – ιμπεριαλιστικό σύστημα, που γεννά τον πόλεμο και την φτώχεια. Οι λαοί έχουν καταφέρει με τους αγώνες τους να αποτρέψουν άδικους πολέμους και μπορούν να το κάνουν και τώρα με όπλο τους την φιλία και την αλληλεγγύη μεταξύ τους. Δεν έχουμε τίποτα να χωρίσουμε με τους γείτονες λαούς, τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Αντιθέτως, πρέπει να παλέψουμε από κοινού, όλοι οι κολασμένοι αυτής της γης που βιώνουμε την καταπίεση και την εκμετάλλευση του συστήματος, την λυσσαλέα επίθεση του κεφαλαίου στα λαϊκά στρώματα και να υψώσουμε ανάστημα απέναντι σ' αυτούς που θέλουν να μας κάνουν κρέας για τα κανόνια τους.

Κινητοποιήσεις στην Ευρώπη 2022

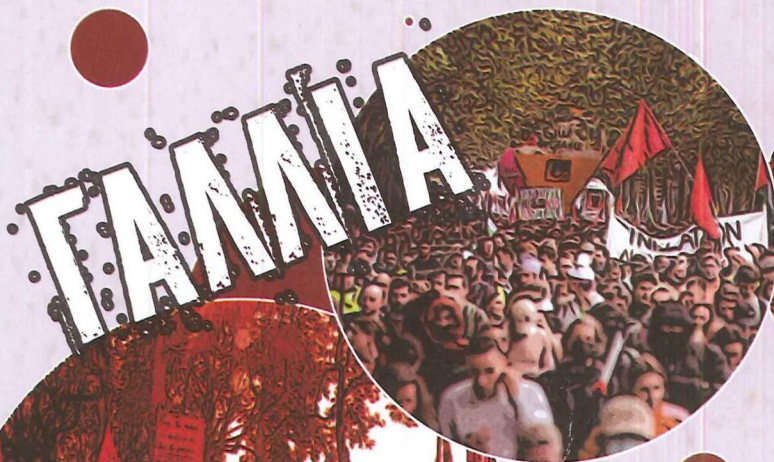

Μαζικές απεργίες και διαδηλώσεις για την αντιμετώπιση της ακρίβειας, με την απεργία των σιδηροδρομικών υπαλλήλων να αναφέρεται ως η μεγαλύτερη των τελευταίων 30 χρόνων στην Αγγλία.

Με μαζικές διαδηλώσεις και απεργίες ο ισπανικός λαός διεκδικεί:

- αυξήσεις στους μισθούς
- διατήρηση και ενίσχυση των δημόσιων υπηρεσιών
- βελτίωση των συνθηκών συνταξιοδότησης

Η λαϊκή οργή για την άνοδο του πληθωρισμού βρίσκει διέξοδο στο δρόμο. Ο λαός της Γαλλίας απεργεί και διαδηλώνει κατά χιλιάδες για αυξήσεις στους μισθούς!

Οι εργάτες στη "Μαλαματίνα" διεξάγουν έναν απο τους μεγαλύτερους σε διάρκεια απεργιακό αγώνα των τελευταίων χρόνων στη χώρα.

Διεκδικούν επαναπρόσληψη των απολυμένων συναδέλφων και υπογραφή ΣΣΕ.

Η εργοδοσία αξιοποιεί τον ν.Χατζηδάκη για να απολύει εργάτες και τους διώκει νομικά.

ΦΟΙΤΗΤΕΣ - ΕΡΓΑΤΙΑ

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΚΑΙ ΜΙΑ ΓΡΟΘΙΑ!